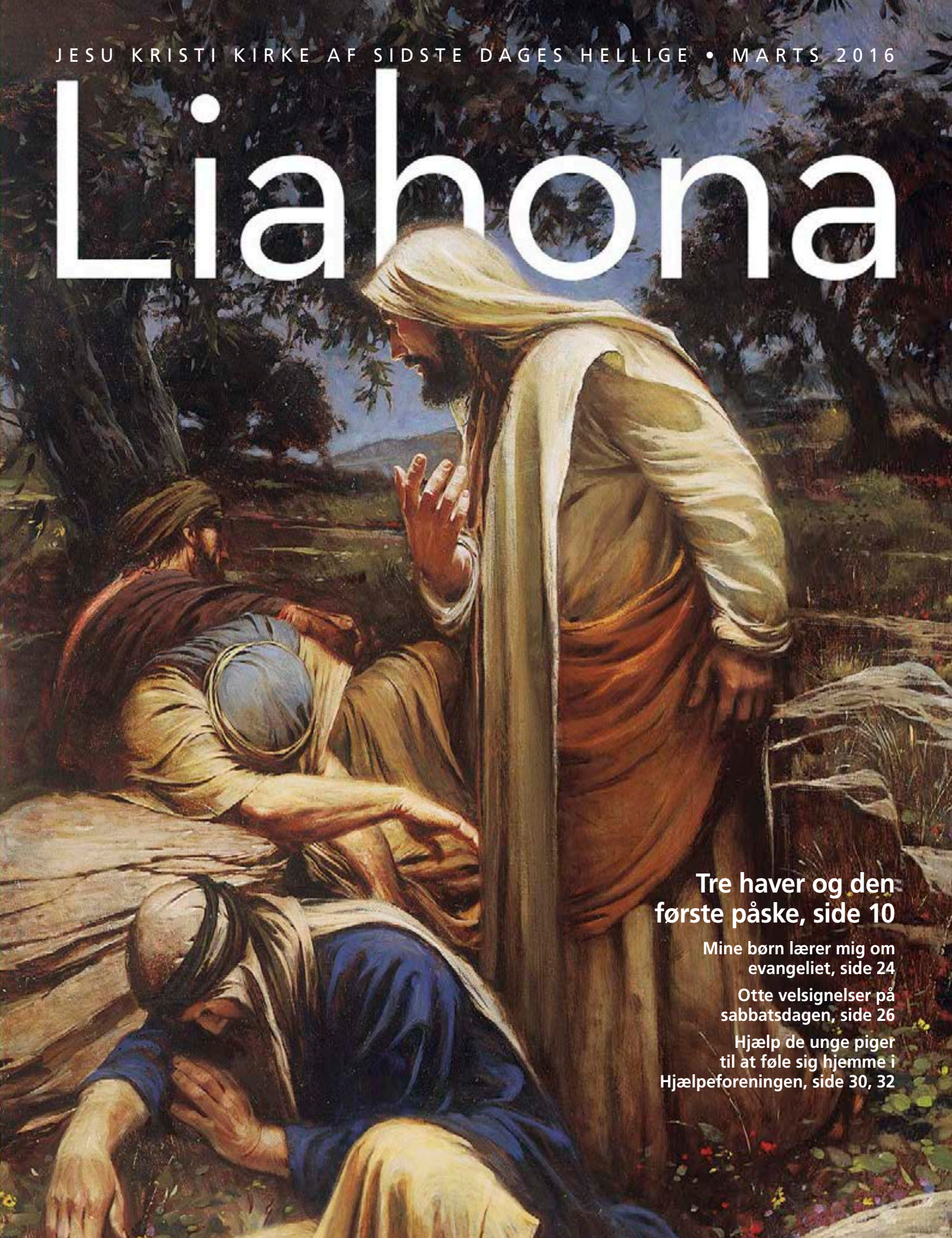

Liabona

Tre haver og den første påske, side 10

Mine børn lærer mig om evangeliet, side 24

Otte velsignelser på sabbatsdagen, side 26

Hjælp de unge piger til at føle sig hjemme i Hjælpeforeningen, side 30, 32

*»Gud har udfriet mig
fra fængsel og fra
bånd og fra døden, ja,
og jeg sætter min lid
til ham, og han vil
stadig udfri mig.«*

Alma 36:27

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: »Lær af mig«**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Skabt i Guds billede**

ARTIKLER

- 16 Find dit liv**
Ældste D. Todd Christofferson
At finde sit liv ved at miste det for Frelseren betyder, at man følger ham helt åbent og offentligt.
- 24 Opnå evangelisk indsigt gennem moderskabet**
Katy McGee
Nogle oplevelser med mine børn har hjulpet mig til at forstå mit forhold til vor himmelske Fader bedre.
- 26 Sabbatsdagens velsignelser**
Marissa A. Widdison
Medlemmer fortæller om velsignelser, de har fået, ved at holde sabbatten hellig.

30 Der er mere, der samler end deler

Bonnie L. Oscarson og
Linda K. Burton

Uanset om I kommer i Unge Piger eller i Hjælpeforeningen, så er I stadig søstre i evangeliet, som kan påskønne, lære af og våge over hinanden.

32 Overgangen til Hjælpeforeningen

Hvad kan I som ledere i Unge Piger eller Hjælpeforeningen gøre for at gøre overgangen til Hjælpeforeningen lettere for de unge piger?

36 Som lyset på en strålende dag

Ældste Larry R. Lawrence

Fem forslag til, hvordan vi lader lyset i os vokse sig stærkere og klarere.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter til oktoberkonferencen 2015**
- 10 Evangeliske klassikere: Guds tre haver**
Ældste Bruce R. McConkie
- 41 Musik: En syndfri mand**
David B. Larsen og Janice Kapp Perry
- 42 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Opstandelsen – Begyndelsen på udødelighed**
Ældste Dallin H. Oaks

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Sov bare*, af Walter Rane. Indersiden af forsiden: Foto: iStock/Thinkstock. Indersiden af bagsiden: Maleri © YakimSerg/iStock/Thinkstock.

46 Føl ånden i institut

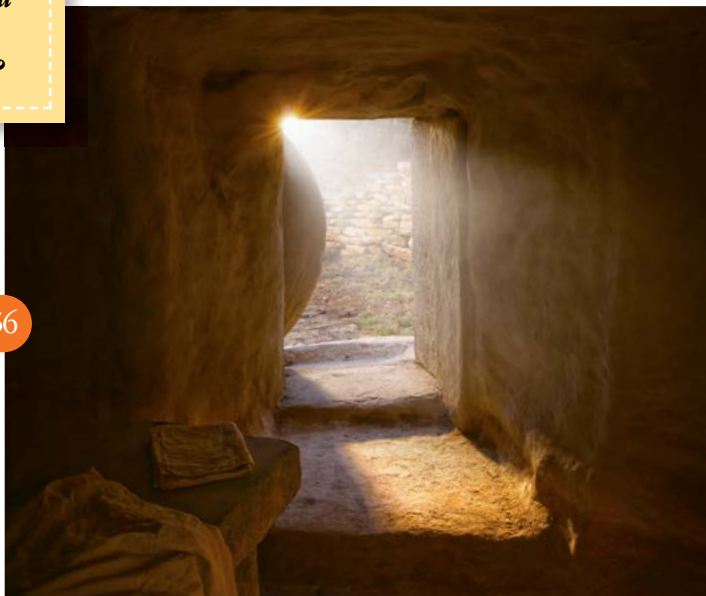
Jennifer Bohorquez Gomez

Jeg havde endelig fundet et sted, hvor jeg ikke var alene om at holde mine standarder.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.

Vink: Kan du spille på et instrument?

48 Vor Frelseres forsoning

Ældste M. Russell Ballard

Frelserens eksempel viser os vigtigheden af at række ud mod den enkelte.

52 Otte myter om omvendelse

Omvendelse kan sommetider være svært, men en forståelse af disse ting kan hjælpe.

56 Plakat: Han overvandt døden

57 Jeg føler mig ...

Føler du dig ensom? Modløs? Skuffet? Hiv et af disse skriftsteds-kort om Kristi forsoning frem, når du trænger til trøst.

61 Svar fra Kirkens ledere:

Sådan opbygger man enighed

Præsident Henry B. Eyring

Enighed fører til glæde. Disse tre principper er nøgler til at opbygge enighed.

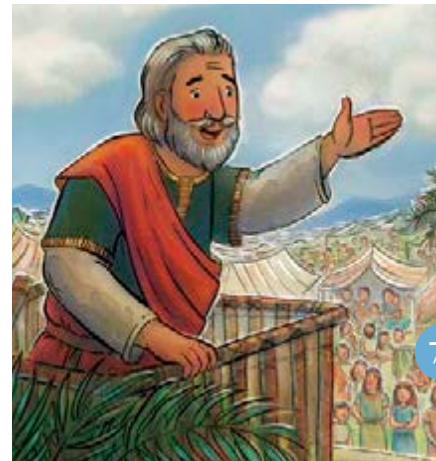
62 Derfor udfører vi dåb for de døde

Hvad foregår der bag sløret, når vi udfører dåb for de døde i templet?

64 Jeg ved, at min Forløser lever

Navnet er tilbageholdt

Min lillebror mindede mig om, at selvom vore forældre ikke var der, så var Kristus.

66 En ægte perle

Amy M. Morgan

Kunne Jetta virkelig tage væk fra sin familie for at lære at spille klaver?

68 Et stykke slik

Brad Wilcox

José forklarede sine venner, hvorfor han ikke ville spise slik med kaffesmag.

70 Svar fra en apostel: Hvordan kan jeg lade være med at bekymre mig så meget?

Ældste Jeffrey R. Holland

71 Vores side

72 Påsken nærmer sig

Prøv denne fireugersaktivitet sammen med din familie i de uger, der leder op til påske.

74 Helte i Mormons Bog: Abinadi var modig

75 Jeg kan læse Mormons Bog

76 Historier fra Mormons Bog: Kong Benjamin underviser sit folk

79 Malebogsside: Vi lytter til vores profet i dag

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: James B. Martino, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Megan VerHof

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Mindy Anne Leavitt,
Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerge,
Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy,
Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke
kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner.

Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

March 2016 Vol. 165 No. 3. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler.*

»Sådan opbygger man enighed,«
at vi kan opbygge enighed ved at tale
pænt om hinanden. I kan øve jer i at tale
pænt ved at rollespille nogle situationer,
hvor familiens medlemmer skal give udtryk
for deres mening om hinanden. I kan
benytte jer af spørgsmål som »hvordan har
din bror det?« eller »hvad synes du om din
lærer i Søndagsskolen?« Tal om, hvordan I
kan tale pænt om hinanden og forbedre
familiefællesskabet. I kan eventuelt vælge
at afslutte jeres familieaften med at synge
»Der er skønhed her på jord« (*Salmer og
sange*, nr. 190).

»En ægte perle«, side 66: Overvej at kort-
lægge alle familiens talenter. I kan lave en
liste over de talenter, som familiens med-
lemmer har eller ønsker at udvikle. I kan
også brainstorme over ideer til, hvordan I
kan finpudse og bruge disse talenter. I kan
spørge: »Hvem i vores familie, menighed
eller bekendtskabskreds kan have nytte af
de talenter, vi råder over i vores familie?«
Overvej at lægge planer for at udvikle og
bruge jeres talenter til at tjene vor himmel-
ske Fader, ligesom Jetta gjorde i historien.

MERE PÅ NETTET

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.
Besøg [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk)
og find forslag til familieaften, hjælp til søndagslektioner og indhold, som du kan dele
med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver første side for artiklen.

Besøgsundervisning, 43

Bøn, 46

Efterfølgelse, 16

Enighed, 61

Forsoning, 10, 41, 48, 56,
57, 80

Fred, 42

Frelsesplanen, 62, 80

Guddommelighed, 7

Hjælpeforeningen, 30, 32

Institut, 46

Jesus Kristus, 4, 10, 16, 24,
41, 48, 56, 57, 64, 72, 80

Konvertering, 4, 42

Kærlighed, 4, 16, 24, 36

Lys, 36

Missionering, 26, 68

Mod, 74

Moderskab, 24

Mormons Bog, 74, 75, 76

Offer, 66

Omvendelse, 52

Opstandelsen, 10, 48, 56,
62, 72, 80

**Præstedømmevel-
signelser**, 45

Påske, 10, 41, 56, 72

Sabbatsdag, 26

Skriftstudium, 4, 36

Talenter, 66

Tempeltjeneste, 36, 62

Tiende og offerydelser,
44

Tilgivelse, 52

Tjeneste, 4, 16, 26, 32,
36, 43

Tro, 10, 24, 45, 70

Unge Piger, 30, 32

Vidsomsordet, 68

Præsident
Thomas S. Monson

»LÆR AF MIG«

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er vi alle lærere og lærende. Alle har vi modtaget denne milde opfordring fra vor Herre: »Lær af mig ... så skal I finde hvile for jeres sjæle.«¹

Jeg opfordrer alle sidste dages hellige til at tænke over deres bestræbelser på at undervise og lære og bruge Frelseren som vores målestok, når vi gør det. Vi ved, at denne »lærer, der er kommet fra Gud«², var langt mere end blot en lærer. Han, som lærte os at elske Herren vor Gud af hele vores hjerte, af hele vores sjæl, af hele vores styrke og af hele vores sind og at elske vores næste som os selv, er selveste Læremesteren og Forbilledet på et perfekt liv.

Det var ligeledes ham, der sagde: »Kom ... følg mig!«³
»Jeg er et eksempel for jer.«⁴

Hvis I ikke vender om

I Matthæus læser vi, at Jesus underviste i en enkel, men afgørende sandhed. Efter han og hans disciple var steget ned fra Forklarelsens bjerg, gjorde de ophold i Galilæa og gik derefter til Kapernaum. Der kom disciplene hen til Jesus og spurgte:

»Hvem er den største i Himmeriget?

Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem

og sagde: »Sandelig siger jeg jer: *Hvis I ikke vender om* og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.«⁵

I Kirken er formålet med evangelisk undervisning ikke at hælde information ind i hovedet på Guds børn, hverken i hjemmet, klasseværelset eller på missionsmarken. Det er ikke at vise, hvor meget forældrene, læreren eller

missionæren ved. Ej heller handler det blot om at øge kundskaben om Frelseren og hans kirke.

Det grundlæggende formål med undervisningen er at hjælpe Guds sønner og døtre til at vende tilbage til hans nærhed og der nyde evigt liv med ham. For at dette kan ske, er den evangeliske undervisning nødt til at opmuntre dem på disciplens daglige sti og de hellige pagters sti. Målet er at inspirere den enkelte til at tænke over, få en følelse af og derpå efterleve evangeliske principper. Målet er at fremme tro på Herren, Jesus Kristus, og at blive *omvendt* til hans evangelium.

Undervisning, der velsigner, omvender og frelser, er undervisning, der følger Frelserens eksempel. Lærere, der følger Frelserens eksempel elsker og tjener dem, de underviser. De inspirerer dem, der hører dem med evige guddommeligt sande lektioner. De lever et liv, der er værd at efterligne.

Elsk og tjen

Hele Frelserens tjenestegering er et eksempel på næstekærlighed. Faktisk var hans kærlighed og tjeneste ofte selve lektionen. På samme måde er de lærere, jeg husker bedst, de lærere, som kendte, elskede og brød sig om deres elever. De søgte efter det fortabte får. De kom med lektier for livet, som jeg altid vil huske.

Lucy Gertsch var sådan en lærer. Hun kendte hver eneste af sine elever. Hun ringede uden undtagelse til dem, der ikke var kommet en søndag eller som bare holdt sig væk. Vi vidste, at hun bekymrede sig om os. Ingen af os har glemmt, hvad hun lærte os.

Tilbyd håb og sandhed

Apostlen Peter kom med dette råd: »[Vær] rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«⁷

Måske er det største håb, en lærer kan tilbyde, det håb, der findes i sandhederne i Jesu Kristi evangelium.

»Og hvad er det, I skal håbe på?« spurgte Mormon. »Se, jeg siger jer, at I skal have håb om ved Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv, og dette på grund af jeres tro på ham i overensstemmelse med løftet.«⁸

Lærere, gør jeres røst hørt og vidn om Guddommens sande karakter. Bær jeres vidnesbyrd om Mormons Bog. Formidl de storslåede og smukke sandheder, der findes i frelsesplanen. Brug materialer, der er godkendt af Kirken, særligt skrifterne til at undervise om sandhederne i Jesu Kristi evangelium i al deres renhed og enkelhed. Husk Frelserens formaning til at »[granske] Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig.«⁹

Da Lucy mange år senere nærmere sig livets aften, besøgte jeg hende. Vi mindedes de for længst svundne dage, hvor hun havde været vores lærer. Vi talte om hvert eneste elev i klassen og om, hvordan de havde det nu. Hendes kærlighed og omsorg strakte sig over et helt liv.

Jeg elsker Herrens befaling i Lære og Pagter:

»Jeg giver jer den befaling, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

Undervis I flittigt, så skal min nåde være med jer.«⁶

Lucy Gertsch underviste flittigt, fordi hun elskede utrætteligt.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Monson opfordrer os til at tænke over vore bestræbelser på at undervise og lære og bruge Frelseren som vores målestok, når vi gør det. I kan overveje at granske skrifterne med dem, I besøger, for at få indsigt i, hvordan Jesus Kristus

underviste og lærte. I kan begynde med nogle af de skriftsteder, som præsident Monson refererede til, så som Matthæus 11:29, Johannes 5:30 og Markus 4:2. I kan drøfte, hvordan det, I lærer, kan hjælpe jer til at få del i hans guddommelige kraft.

Hjælp Guds børn til at forstå, hvad der er ægte og væsentligt i dette liv. Hjælp dem til at udvikle styrken til at vælge de stier, der vil føre dem sikkert ad vejen hjem til evigt liv.

Undervis i sandheden, så vil Helligånden bistå jer i indsatsen.

»Lær af mig«

Eftersom Jesus Kristus var fuldstændig lydige og gjorde, hvad Faderen ønskede, gik han »frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«¹⁰ Er vi fast opsatte på at gøre det samme? Akkurat som Jesus »modtog nåde for nåde«,¹¹ må vi tålmodigt og vedholdende søge lyset og kundskaben fra Gud i vore bestræbelser på at lære evangeliet.

At lytte er en væsentlig del af at lære. Når vi forbereder os på at lære, søger vi bønsumt inspiration og bekræftelse fra Helligånden. Vi gransker, vi beder, vi anvender evangeliske

lektioner, og vi stræber efter at kende Herrens vilje for os.¹²

Jesus »lærte dem meget i lignelser«,¹³ hvilket kræver ører, der hører, øjne, der ser, og hjerter, der forstår. Når vi lever værdigt, bliver vi bedre i stand til at høre Helligåndens hvilsken, som kan »lære [os] alt og minde [os] om alt.«¹⁴

Når vi tager imod Herrens milde opfordring: »Lær af mig«, får vi del i hans guddommelige kraft. Lad os derfor gå fremad i en ånd af lydighed, følge vores store eksempel ved at undervise, som han ønsker, at vi underviser, og lærer, som han ønsker, at vi lærer. ■

NOTER

1. Matt 11:29.	8. Moro 7:41.
2. Joh 3:2.	9. Joh 5:39.
3. Luk 18:22.	10. Luk 2:52.
4. 3 Ne 18:16.	11. L&P 93:12.
5. Matt 18:1-3; fremhævelse tilføjet.	12. Se Joh 5:30.
6. L&P 88:77-78.	13. Mark 4:2.
7. 1 Pet 3:15.	14. Joh 14:26.

BØRN

Lær om Jesus

Helligånden giver os følelser af fred, som hjælper os til at vide, at Jesus lever og elsker os. Skriv eller tegn noget, som I har lært om Jesus.

Studér bønssomt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan forståelse af »Familien: En proklamation til verden« øge jeres tro på Gud og velsigne dem, I våger over som besøgs lærere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Skabt i Guds billede

»Gud sagde: »Lad os skabe mennesket i vort billede, så de ligner os!« ...

Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem« (1 Mos 1:26).

Gud er vor himmelske Fader, og han skabte os i sit billede. Om denne sandhed har Præsident Thomas S. Monson sagt: »Gud Faderen har ører, som han hører vore bønner med. Han har øjne, hvormed han ser vore handlinger. Han har en mund, som han taler til os med. Han har et hjerte, hvori han føler omsorg og kærlighed. Han er virkelig. Han lever. Vi er hans børn, som er skabt i hans billede. Vi ligner ham og han ligner os.«¹

»Sidste dages hellige anser alle mennesker for at være Guds børn i ordets hele og egentlige betydning; de anser enhver person for at være af guddommelig herkomst, karakter og potentiale.«² Alle er de »en elsket åndelig søn eller datter af himmelske forældre.«³

Til overvejelse

Hvordan kan viden om, at alle mennesker er i skabt i Guds billede hjælpe os i vores omgang med andre?

»[Profeten] Joseph Smith belærte os også om, at Gud ønsker, at hans børn modtager den samme slags ophøjede eksistens, som han nyder.«⁴ For som Gud sagde: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Yderligere skriftsteder

1 Mos 1:26-27; 1 Kor 3:17; L&P 130:1

NOTER

1. Thomas S. Monson, »I Know That My Redeemer Lives«, i Conference Report, apr. 1966, s. 63.
2. Gospel Topics, »Becoming Like God«, topics.lds.org; se også Moses 7:31-37.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. Gospel Topics, »Becoming Like God«, topics.lds.org; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 220.

Tro, Familie,
Tjeneste

Fra skrifterne

Jereds bror i Mormons Bog søgte efter en måde at oplyse de otte fartøjer, der var udformet for at føre jereditterne over vandene til det forjættede land. Han »smeltede seksten små sten« og bad Gud om at røre disse sten med sin finger, så de kunne »lyse i mørket«. Og Gud »strakte sin hånd ud og rørte ved stenene en efter en«. »Og sløret blev taget bort fra Jereds brors øjne, og han så Herrens finger; og den var som fingeren på et menneske ...

Og Herren sagde til ham: Tror du de ord, som jeg vil tale?

Og han svarede: Ja, Herre ...

Da viste Herren sig for ham og sagde: ... Ser du, at du er skabt efter mit eget billede? Ja, alle mennesker blev skabt i begyndelsen efter mit eget billede.« (Se Eter 3:1-17).

NOTER TIL OKTOBERKONFERENCEN 2015

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2015, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) som hjælp i jeres studium og anvende den nyere undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

LÆRDOMSMÆSSIGE HØJDEPUNKTER

Vor Frelasers forsoning

»Vor Frelasers forsoning gør mere end at give os vished om en universel opstandelse og mulighed for at blive rensset fra synd ved omvendelse og dåb. Hans forsoning giver os også mulighed for at påkalde ham, som har oplevet alle vore jordiske lidelser for at give os styrke til at bære jordelivets byrder. Han kender vore kvaler, og han er der for os. Ligesom

den barmhjertige samaritaner vil han forbinde vore sår og tage sig af os, når han finder os sårede i vejkanten (se Luk 10:34). Den helbredende og styrkende kraft i Jesus Kristus og hans forsoning gælder for alle os, der vil bede derom.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Styrket af Jesu Kristi forsoning«, *Liahona*, nov. 2015, s. 64.

PROFETISK LØFTE

Vi kan vælge at tro

»Jeg vidner om, at selv i de sværeste tider vil Frelseren sige til os, som han sagde til en bekymret far på en overfyldt gade i Galilæa: »Frygt ikke, tro kun!«

Vi kan vælge at tro.

For når vi tror, opdager vi lyset.

Vi vil opdage sandheden.

Vi vil finde fred.

På grund af vores tro vil vi aldrig sulte og aldrig tørste. Guds nådegaver vil gøre os i stand til at være tro mod vores overbevisning og vil fylde vores sjæl som »en kilde, som vælder med vand til evigt liv« [Joh 4:14]. Vi vil opleve sand og evigtvarende glæde.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, *Frygt ikke, tro kun*, *Liahona*, nov. 2015, s. 79.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org

SKAB ET FAMILIEMOTTO

Ud fra deres »kendskab til Herrens barmhjertighed og kraft« valgte søster Neill F. Marriotts familie »Tingene ordner sig« som familiens motto. I jeres familie kan I vælge at drøfte, hvordan Frelseren styrker jer og derefter skabe jeres eget familiemotto. (Se Neill F. Marriott, »Giv Gud dit hjerte«, s. 30).

SVAR TIL KVINDER

Ved hver konference kommer profeter og apostle med inspirerede svar på spørgsmål, som Kirkens medlemmer har. Brug jeres Liahona fra november 2015 eller besøg conference.lds.org for at finde svar på disse spørgsmål:

- Hvorfor er sidste dages hellige kvinder, der holder pagterne, vigtige for Kirken? – Se Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, s. 95.
- Hvorfor er moderskab sådan et helligt og forædlende ansvar? – Se Jeffrey R. Holland, »Dér er din mor«, s. 47.
- Hvilken rolle spiller I som kvinder i arbejdet med frelse? – Se Carol F. McConkie, »Her for at tjene en retfærdig sag«, s. 12.
- Hvorfor er det vigtigt, at vi ved, at vi har guddommelige egenskaber og muligheder? – Se Rosemary M. Wixom, »Opdag din indre guddommelighed«, s. 6.

I ER IKKE FORTABTE

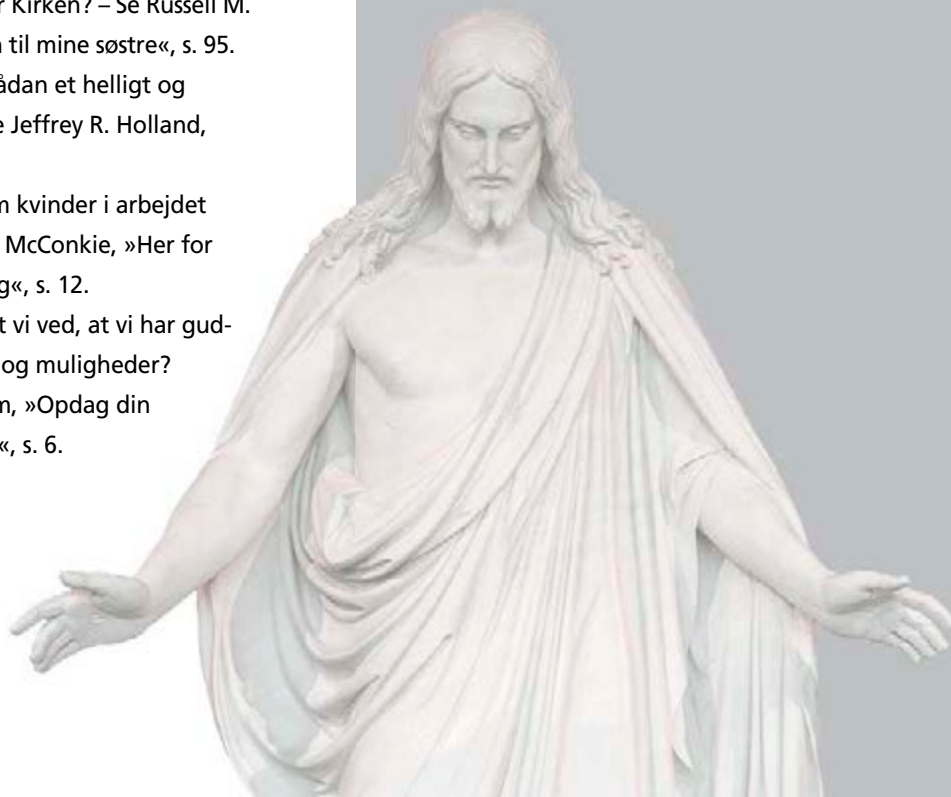
»[Det] betyder ... intet, hvilke synder vi har begået, eller hvor langt vi er sunket ned i det førmtalte hul ...

Det, der er vigtigt, er, at Kristus fremfører vores sag for Faderen ... Det er det, som virkelig har betydning, og som bør give os alle fornyet håb og beslutsomhed om at prøve endnu en gang, fordi han ikke har glemt os.

Jeg vidner om, at Frelseren aldrig vil vende os ryggen, når vi ydmygt søger ham for at omvende os. Han vil aldrig betragte os som et håbløst tilfælde eller sige: »Åh nej, ikke dig igen.« Han vil aldrig fornægte os på grund af en manglende forståelse af, hvor svært det er at undgå synd. Han har en fuldkommen forståelse af det hele ...

Omvendelse ... har kraften til at løfte byrder og erstatte dem med håb.«

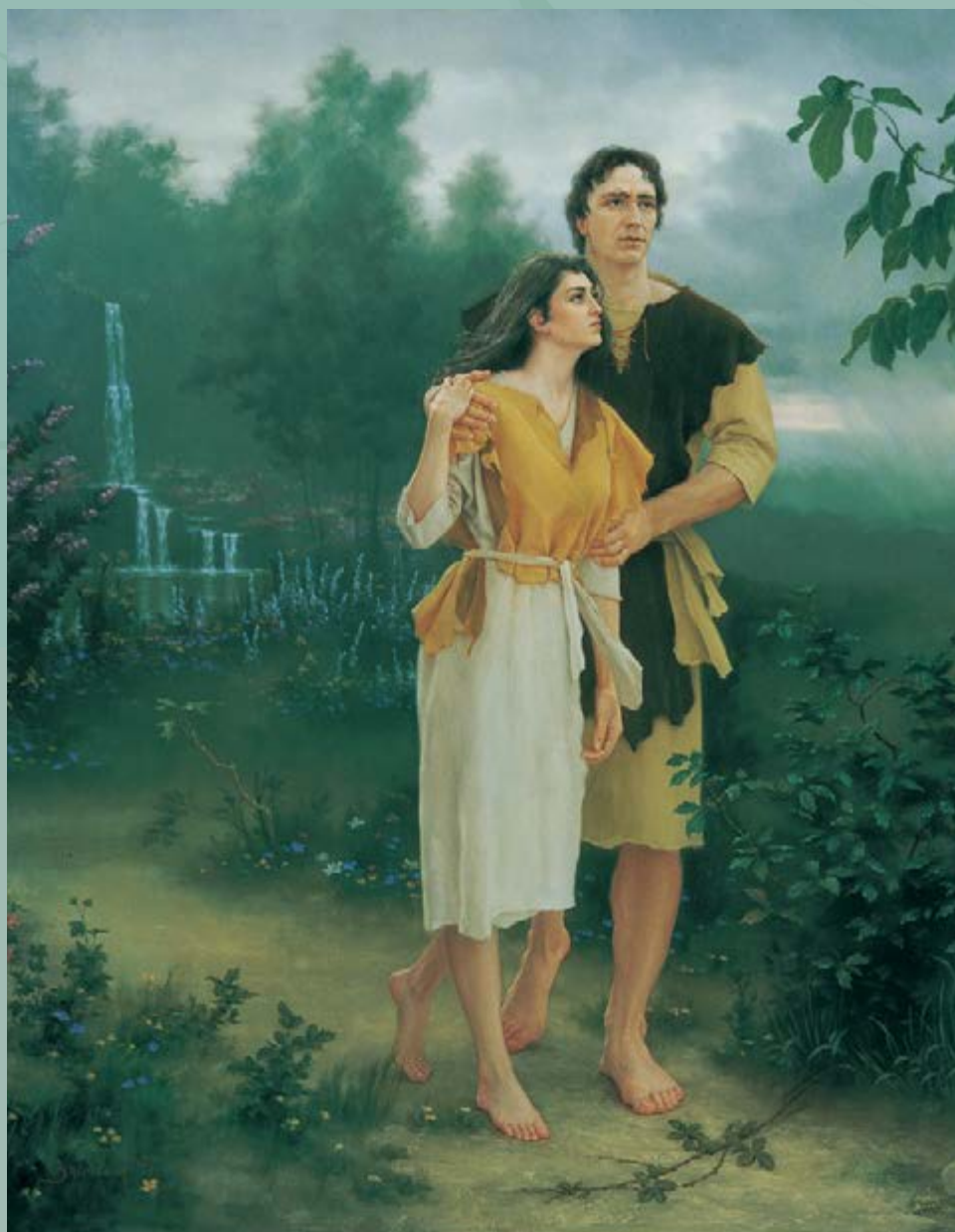
Ældste Allen D. Haynie fra De Halvfjerds, »Husk, til hvem vi har sat vores lid«, *Liahona*, nov. 2015, s. 122-123.

I Eden ser vi alt, som det blev skabt i sin paradisiske tilstand – uden død, uden afkom og uden prøvende erfaringer.

Vi ser da Adam og Eva, den første mand og den første kvinde, stige ned fra deres tilstand af udødelighed og paradisisk herlighed for at blive de første dødelige mennesker på denne jord. Dette kaldes faldet.

**Ældste Bruce R.
McConkie
(1915-1985)**

De Tolv Apostles
Kvorum

Guds tre haver

*Må jeg indbyde jer til
sammen med mig at opnå
en stærk og sikker kundskab
om forsoningen.*

Jeg føler, og Ånden synes at samstemme, at den vigtige lære, jeg kan forkynde her, og det stærkeste vidnesbyrd jeg kan bære, er det om vor Herre Jesu Kristi forsoning.

Hans forsoning er den mest ophøjede begivenhed, der nogensinde har og nogensinde vil forekomme lige fra skabelsens morgen og gennem alle den evigtvarende evigheds tidsaldre.

Det er den storslåede godheds- og nådeshandling, som kun en gud kunne udrette. Takket være den blev alle betingelser og krav i Faderens evige frelsesplan gjort gældende ...

Når jeg taler om alt dette vidunderlige, anvender jeg mine egne ord, selv om I måske tror, at det er skriftens ord, ord talt af andre apostle og profeter.

Det er dog sandt, at de først blev forkyndt af andre, men de er nu mine, for Guds Hellige Ånd har båret vidnesbyrd for mig om, at de er sande, og det er nu, som om Herren havde åbenbaret dem til mig allerførste gang. Jeg har derved hørt hans røst og kender hans ord ...

Må jeg indbyde jer til sammen med mig at opnå en stærk og sikker kundskab om forsoningen.

Kristi disciple ventede i nærheden og faldt i søvn, da Jesus gik alene ind i Getsemane have. »For tredje gang [kom Jesus] og sagde til dem: »Sover I stadig og hviler jer? Det er nok. Timen er kommet; nu overgives Menneskesønnen i syndernes hænder« (Mark 14:41).

I Getsemane (for oven) og på Golgata (for nedent) udgød Jesus Kristus sit blod og døde på korset. Han sonede for verdens synder og løskøbte os fra faldet.

Vi skal feje menneskers filosofier og de vises visdom til side og lytte til den Ånd, som er givet os for at lede os til al sandhed.

Vi skal ransage skrifterne, antage dem som Herrens sind, vilje og røst og selve Guds kraft til frelse.

Når vi læser, grunder og beder, vil vi i vores sind se Guds tre haver – Edens have, Getsemane have og den tomme gravs have, hvor Jesus viste sig for Maria Magdalene.

I Eden ser vi alt, som det blev skabt i sin paradisiske tilstand – uden død, uden afkom og uden prøvende erfaringer.

Vi forstår da, at sådan et skaberværk, der nu er ukendt for mennesket, var den eneste måde, hvorved faldet kunne sættes i værk.

Vi ser da Adam og Eva, den første mand og den første kvinde, stige ned fra deres tilstand af udødelighed og paradisisk herlighed for at blive de første dødelige mennesker på denne jord.

Dødeligheden, der jo omfatter afkom og død, kommer så ind i verden. Og på grund af overtrædelse begynder en prøvestand med trængsler og prøvelser.

I Getsemane ser vi Guds Søn løskøbe mennesket fra den fysiske og åndelige død, som ramte os på grund af faldet.

*Jesu Kristi legeme
blev lagt i en
grav i en have.*

Tre dage senere opstod Kristus fra graven og efterlod den tom. Han havde brudt dødens bånd og triumferede over graven – således udførte han den fuldkomne forsoning.

Ved den tomme grav viste den opstandne Kristus sig for Maria Magdalene og spurgte: »Hvorfor græder du?« ... Hun mente, det var havemanden, vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester (Joh 20: 15-16).

Og til sidst, stående foran en tom grav, får vi vished om, at Kristus, vor Herre, brød dødens lænker og for evigt sejrede over graven.

Derfor er skabelsen fader til faldet; og ved faldet kom dødelighed og død; og ved Kristus kom udødelighed og evigt liv.

Hvis der ikke havde været et fald ved Adam, hvorved døden kom, kunne der ikke have været nogen forsoning ved Kristus, hvorved livet kom.

Og nu vedrørende denne fuldkomne forsoning, som blev tilvejebragt ved udgydelsen af Guds blod, bærer jeg vidnesbyrd om, at den fandt sted i Getsemane og på Golgata, og med hensyn til Jesus Kristus bærer jeg vidnesbyrd om, at han er den levende Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er vor Herre, vor Gud og vor Konge. Dette ved jeg personligt – uafhængigt af noget andet menneske.

Jeg er et af hans vidner, og en kommende dag skal jeg føle på naglegabene i hans hænder og fødder, og jeg skal bade hans fødder med mine tårer.

Men jeg vil ikke vide bedre besked, end jeg gør nu, om, at han er Guds almægtige Søn, at han er vor Frelser og Forløser, og at frelse kommer i og ved hans forsonende blod og på ingen anden måde.

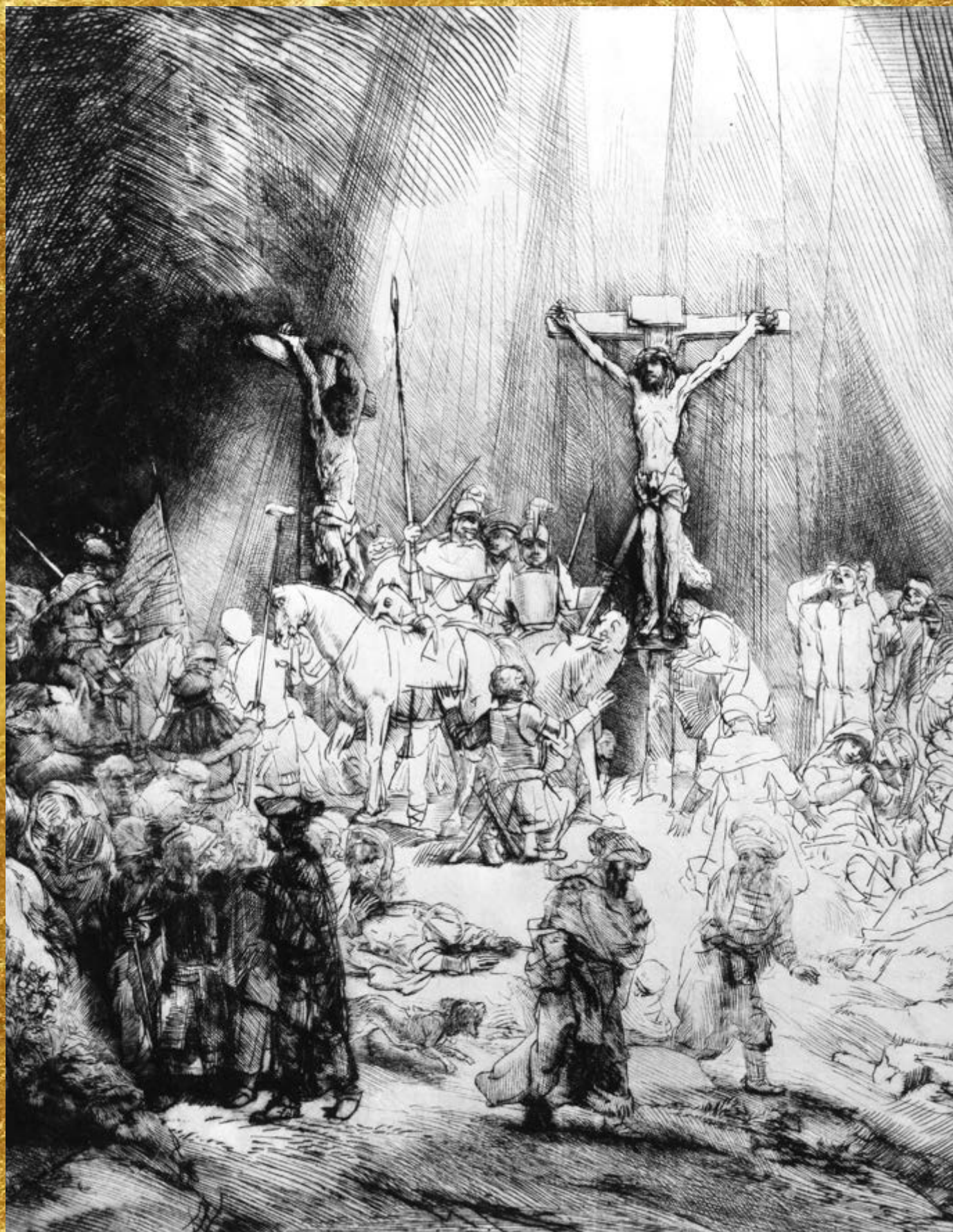
Må Gud give, at vi alle må vandre i lyset, som Gud vor Fader er i lyset, så hans Søns, Jesu Kristi blod, som lovet, må rense os fra al synd. ■

Fra »Getsemanes rensende kraft«, Stjernen, aprilkonferencen 1985, s. 8-10. Retskrivning er gjort tidssvarende.

Dette var ældste McConkies sidste tale som apostel her på jorden, han døde to uger senere.

*Jesus sagde til hende:
»Hold mig ikke tilbage,
for jeg er endnu ikke
steget op til Faderen«
(Joh 20:17).*

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv Apostles Kvorum

Find dit liv

Ved at give sit liv reddede Kristus ikke blot sit eget liv, men han reddede også vores. Han gjorde det muligt for os at bytte det, der i sidste ende ville have været et nyttesløst jordisk liv med evigt liv.

Da Jesus og hans apostle var samlet i Cæsarea Filippi, stillede han dem dette spørgsmål: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« (Matt 16:15). Peter svarede med ærbødig veltalenhed og kraft: »Du er Kristus, den levende Guds søn« (Matt 16:16; se også Mark 8:29; Luk 9:20).

Det glæder mig at læse disse ord; det glæder mig at sige dem. Men kort tid efter dette hellige øjeblik, da Jesus talte til apostlene om sin forestående død og opstandelse, modsagde Peter ham. Peter blev skarpt irettesat for, at han ikke var i harmoni med eller fordi han ikke ville, »hvad Gud vil, men hvad mennesker vil« (Matt 16:21-23; se også Mark 8:33). Så udviste Jesus »derefter et større mål af kærlighed til [ham], som [han havde] irettesat« (L&P 121:43) og fortalte venligt Peter og hans brødre, at det at påtage sig sit kors og miste sit liv er vejen til at finde et rigt og evigt liv, og at han selv var det fuldkomne eksempel (se Matt 16:24-25).

Jeg vil gerne tale om Herrens tilsyneladende modsætningsfyldte erklæring om, at »den, der har reddet sit liv, skal miste det, og den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det« (Matt 10:39; se også Matt 10:32-41; 16:24-28; Mark 8:34-38; Luk 9:23-26; 17:33). Den rummer en kraftfuld, vidtrækkende læresætning, som vi er nødt til at forstå og anvende.

En professor har tankevækkende sagt følgende: »Da himlene er højere end jorden, så er Guds virke i jeres liv større end den historie, som I gerne vil fortælle med jeres liv. Hans liv er større end jeres planer, mål og frygt. For at redde jeres liv må

I lægge jeres historier fra jer, og minut for minut, dag efter dag give jeres liv tilbage til ham.«¹

Jo mere jeg tænker over det, jo mere forundret er jeg over, hvor konsekvent Jesus gav sit liv til Faderen, hvor fuldkomment han satte sit liv til efter Faderens vilje – i livet og i døden. Det er præcist det modsatte af Satans holdning og tilgang, som vore dages selvcentrede verden i vid udstrækning har taget til sig.

I det førjordiske råd sagde Jesus, da han frivilligt påtog sig rollen som Frelser i Faderens guddommelige plan: »Fader, *din* vilje ske, og æren være *din* for evigt« (Moses 4:2; fremhævelse tilføjet). På den anden side sagde Lucifer: »Se, her er jeg, send mig, *jeg* vil være din søn, og *jeg* vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og *jeg* vil visselig gøre det; giv *mig* derfor din ære« (Moses 4:1, fremhævelse tilføjet).

Kristi befaling om at følge ham er en befaling om endnu en gang at afvise den satanistiske model og miste vores liv til fordel for det rigtige liv, det virkelige liv, livet i det celestiale rige, som Gud har tiltænkt hver af os. Det liv vil velsigne enhver, som vi kommer i kontakt med, og vil gøre os alle til hellige. Med vores nuværende, begrænsede udsyn er det et liv, der er ud over vores fatteevne. Ja, det er, »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham« (1 Kor 2:9).

Jeg ville ønske, at vi havde mere af samtalen mellem Jesus og hans disciple. Det kunne være nyttigt at få kastet lidt ekstra lys på, hvad det i praksis betyder at miste sit liv for Herrens skyld og derved finde det. Men da jeg tænkte over det, forstod jeg, at Frelserens kommentar lige før og efter hans erklæring er en værdifuld vejledning. Lad os kigge på tre af disse kommentarer.

Tag jeres kors op dagligt

Først er der Herrens ord, som han kom med lige, inden han sagde: »Den, der vil frelse sit liv, skal miste det« (Matt 16:25). Som det står i hvert af de synoptiske evangelier, så sagde Jesus: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig« (Matt 16:24). Lukas tilføjer ordet *daglig* – »skal han ... daglig tage sit kors op« (Luk 9:23). Joseph Smiths oversættelse uddyber denne udtalelse i Matthæusevangeliet med Herrens definition af, hvad det betyder at tage sit kors op: »Og se, for et menneske at tage sit kors op er at fornægte sig al ufuldhed og ethvert verdsligt begær og at holde mine befalinger« (JSO, Matt 16:26).

Dette er i tråd med Jakobs erklæring: »En ren og ægte gudsdyrkelse

er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden« (Jak 1:27). Det at tage sit kors er et dagligt liv med at undgå alt, der er urent, mens man bestandigt holder de to store bud – elske Gud og vores næste – hvorpå alle andre befalinger hviler (se Matt 22:37-40). Således er et aspekt ved det at miste vores liv til fordel for det større liv, som Herren tiltænker os, at tage hans kors på os dag for dag.

Vedkend jer Kristus først

En anden udtalelse i tråd med det antyder, at det at finde vores liv ved at miste det for Frelserens og evangeliets sag indebærer en villighed til at vise vores hengivenhed åbent og offentligt: »For den, der skammer sig ved mig og mine ord i denne utro og syndige slægt, skal Menneskesønnen skamme sig ved, når han kommer i sin faders herlighed sammen med de hellige engle« (Mark 8:38; se også Luk 9:26).

Et andet sted i Matthæus finder vi en lignende udtalelse:

Således er et aspekt ved det at miste vores liv til fordel for det større liv, som Herren tiltænker os, at tage hans kors på os dag for dag.

»Enhver, som kendes ved mig over for mennesker, vil jeg også kendes ved over for min fader, som er i himlene.

Men den, der fornægter mig over for mennesker, vil jeg også fornægte over for min fader, som er i himlene« (Matt 10:32-33).

En indlysende og ret tankevækkende betydning af at miste sit liv ved at vedkende sig Kristus er at miste det bogstaveligt og fysisk talt, når vi holder fast i og forsvare vores tro på ham. Vi er blevet vant til at tænke på dette ekstreme krav som noget historisk, når vi læser om fortidens martyrer, deriblandt de fleste fordums apostle. Nu ser vi dog, at det, der var historisk, bevæger sig ind i nutiden.²

Vi ved ikke, hvad der sker i fremtiden, men hvis nogen af os skulle komme ud for

det traume og bogstaveligt talt miste vores liv for Herrens sag, så stoler jeg på, at vi vil vise mod og loyalitet.

Den mere almindelige (og nogle gange sværere) anvendelse af Frelserens belæringer har dog at gøre med, hvordan vi lever i hverdagen. Det handler om det, vi siger, det eksempel, vi viser. Vores liv bør være en vedkendelse af Kristus og bør tillige med vore ord vidne om vores tro på og hengivenhed over for ham. Og dette vidnesbyrd må tappert forsvares, når vi står over for latterliggørelse, diskrimination eller bagvaskelse fra dem, der er imod ham »i denne utro og syndige slægt« (Mark 8:38).

Ved en anden lejlighed kom Herren med denne bemærkelsesværdige udtalelse om vores loyalitet mod ham.

Vores liv bør være en vedkendelse af Kristus og bør tillige med vore ord vidne om vores tro på og hengivenhed over for ham.

Vi kan og må elske hinanden, som Jesus elsker os. Han sagde jo: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«

»Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.

Jeg er kommet for at sætte splid mellem en mand og hans far, en datter og hendes mor, en svigerdatter og hendes svigermor, og en mand får sine husfolk til fjender.

Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værd, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd.

Og den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værd« (Matt 10:34-38).

At sige, at han ikke kom for at bringe fred, synes lige først at modsige skriftsteder, der omtaler Kristus som »Freds Fyrste« (Es 9:6) og proklamationen ved hans fødsel: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag« (Luk 2:14)

og andre velkendte referencer såsom: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer« (Joh 14:27).

»Det er rigtigt, at Kristus kom for at bringe fred – fred mellem den troende og Gud og fred blandt menneskene. Men et uundgåeligt resultat af Kristi komme er konflikt – mellem Kristus og antikrist, mellem lys og mørke, mellem Kristi børn og djævelens børn. Konflikten kan endog forekomme mellem medlemmer af den samme familie.«³

Jeg er sikker på, at flere blandt jer er blevet afvist og forstødt af far og mor, brødre og søstre, da I tog imod Jesu Kristi evangelium og indgik pagter med ham. På den ene eller anden måde har jeres store kærlighed til Kristus krævet, at I ofrede forhold, der var dyrebare for jer, og I har udgydt mange tårer. Men i jeres uformindskede kærlighed står I alligevel fast under dette kors og viser, at I ikke skammer jer over Guds Søn.

Prisen for at være discipel

For nogle år siden gav et medlem af Kirken en Mormons Bog til en amishven i Ohio i USA. Vennen begyndte at læse bogen og kunne ikke lægge den fra sig. Han og hans hustru blev døbt, og i løbet af syv måneder blev endnu to amishpar omvendt og døbt som medlemmer af Kirken. Deres børn blev døbt i de efterfølgende måneder.

Disse tre familier besluttede sig for at forblive i deres lokalområde og fortsætte deres amishlivsstil, selvom de havde forladt amishtroen. Men de blev »udstødt« af deres sammentømrede amishnaboer. At blive udstødt betyder, at ingen i amishsamfundet vil tale med dem, arbejde sammen med dem,

handle med dem eller på nogen måde være sammen med dem. Det gælder ikke kun venner, men også familie.

Til at begynde med følte disse amishellige sig meget alene og isolerede, da selv deres børn blev udstødt og fjernet fra deres amishskole. Deres børn var blevet udstødt af bedsteforældre, fætre og kusiner og tætte naboer. Selv nogle af de ældre børn i disse amishfamilier, som ikke tog imod evangeliet, ville hverken tale med eller anerkende deres forældre. Disse familier har kæmpet med at komme sig over de sociale og økonomiske følger af at blive udstødt, men det lykkedes for dem.

Deres tro forbliver stærk. Modgangen og modstanden ved at blive udstødt har gjort, at de er blevet standhaftige og urokkelige. Et år efter familierne blev døbt, blev de beseglet i templet og fortsætter trofast med at komme ugentligt i templet. De har fundet styrke i at modtage ordinancerne og ære pagterne. De er alle aktive i deres kirkegruppe og søger fortsat efter måder, hvorpå de kan fortælle deres familie og lokalsamfund om evangeliets lys og kundskab gennem venlige handlinger og tjeneste.

Ja, prisen for at slutte sig til Jesu Kristi Kirke kan være meget høj, men formaningen om at sætte Kristus over alt andet, selv vores nærmeste familie, gælder også for dem, som er født ind i pagten. Mange af os blev medlem af Kirken uden modstand, måske som børn. Udfordringen, som vi kan stå overfor, er at forblive loyale over for Frelseren og hans kirke, over for forældre, svigerforældre, brødre og søstre eller vore børn, hvis opførsel, overbevisning eller valg gør det umuligt for os både at støtte ham og dem.

Der er ikke et spørgsmål om kærlighed. Vi kan og må elske hinanden, som Jesus elsker os. Som han sagde: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:35). Så selvom kærligheden i familien fortsætter, kan forhold blive afbrudt og alt efter

omstændighederne kan selv støtte og tolerance blive sat på pause til fordel for en højere kærlighed (se Matt 10:37).

I virkeligheden er den bedste måde at hjælpe dem, vi elsker, på – den bedste måde at elske dem på – fortsat at sætte Frelseren først. Hvis vi fjerner os selv fra Herren på

grund af sympati for vore kære, som lider eller er nedtrykte, så mister vi det, hvorved vi kunne have hjulpet dem. Hvis vi til gengæld forbliver dybt forankret i tro på Kristus, har vi mulighed for både at modtage og tilbyde guddommelig hjælp.

Når det øjeblik kommer, hvor et elsket familiemedlem desperat ønsker at vende sig til den eneste sande og evigtvarende kilde til hjælp, vil han eller hun vide, hvem de kan stole på som vejleder og ledsager. I mellemtiden kan vi med Helligåndsgaven til at vejlede

os tjene trofast for at mindske smerten ved dårlige valg og forbinde sårene i det omfang, vi får lov. Ellers så tjener vi hverken dem, vi elsker, eller os selv.

Forsag verden

Det tredje aspekt af at miste vores liv for Herrens sag, som jeg gerne vil nævne, findes i Herrens ord: »For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?« (Matt 16:26). Som der står i Joseph Smiths oversættelse: »For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, og dog modtager han ikke ham, som Gud har ordineret, men mister sig selv eller bøder med sig selv?« (Luk 9:25 [i den engelske Bibel]).

At sige, at det at forsage verden til fordel for at modtage »ham, som Gud har ordineret«, går imod strømmen i vore dages verden, er vitterlig en underdrivelse. De prioriteter og interesser, som vi oftest ser omkring os (og nogle gange i os), er meget selviske: En hunger efter at blive anerkendt,

I virkeligheden er den bedste måde at hjælpe dem, vi elsker, på – den bedste måde at elske dem på – fortsat at sætte Frelseren først.

et insisterende krav om, at ens rettigheder bliver respekteret, et altfortærende ønske om penge, ting og magt, en følelse af at være berettiget til et behageligt og fornøjeligt liv, et mål om at minimere ansvar og helt undgå nogle personlige ofre for at hjælpe andre for blot at nævne nogle få.

Dermed ikke sagt, at vi ikke skal stræbe efter at få succes eller udmærke os i værdige bestræbelser, deriblandt uddannelse og hæderligt arbejde. Rosværdige præstationer er sandelig prisværdige, men hvis vi skal redde vores liv, må vi altid huske på, at sådanne præstationer ikke er selve endemålet, men et middel til at komme til et højere stade. Med vores tro på Kristus må vi ikke betragte succes i politik, erhvervslivet, den akademiske verden og andre steder som det, der definerer os, men som noget, der gør det muligt at tjene Gud og vore medmennesker – begyndende i hjemmet og så udstrakt så langt som muligt i verden.

Personlig udvikling har værdi, når den bidrager til udviklingen af en kristuslignende karakter. Hvad angår målet for succes, må vi anerkende den dybe sandhed, som ligger til grund for alt andet – at vores liv tilhører Gud, vor himmelske Fader og Jesus Kristus, vor Forløser. Succes betyder at leve i harmoni med deres vilje.

Som modsætning til det narcissistiske liv kom præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) med en enkel forklaring på en bedre vej:

»At tjene andre beriger og forsøder dette liv, mens vi forbereder os på at leve i en bedre verden ... Når vi er engagerede i at tjene vore medmennesker, hjælper vore gerninger ikke alene dem, men vi ser på vore egne problemer med friskere øjne. Når vi bekymrer os mere om andre, er der mindre tid til at bekymre os om os selv. I det mirakel, det er at tjene, er der i dets midte Jesu løfte om, at vi ved at miste os selv finder os selv! (Se Matt 10:39).

Vi »finder« ikke blot os selv med hensyn til at anerkende guddommelig ledelse i vores liv, men jo mere vi tjener vore medmennesker på passende vis, jo mere substans bliver der i vores sjæl ... Vi bliver mere væsentlige, når vi tjener andre – det bliver faktisk nemmere at »finde« os selv, fordi der er så meget mere at finde!«⁴

Hvad angår målet for succes, må vi anerkende den dybe sandhed, som ligger til grund for alt andet – at vores liv tilhører Gud, vor himmelske Fader og Jesus Kristus, vor Forløser.

Mist jeres liv i hans tjeneste

Jeg hørte for nylig om en bestemt ung søster, som havde besluttet sig for at tjene som fuldtidsmissionær. Hun havde udviklet en evne til at tale med og relatere til folk af næsten enhver tro, politisk overbevisning og nationalitet, og hun var nervøs for, at det at bære et missionærskilt hver eneste dag ville blive en slags identitet, der ville hæmme hendes enestående evne til at tale med folk. Blot

et par uger inde i sin mission skrev hun hjem om en enkel, men betydningsfuld oplevelse:

»Søster Lee og jeg smurte salve på en gammel dames gigtplagede hænder – en på hver side – mens vi sad i hendes stue. Hun ville ikke høre noget budskab, men hun lod os synge, hun ville gerne have, at vi sang. Mit sorte missionærnavneskilt giver mig mulighed for at have meget personlige oplevelser med helt fremmede mennesker.«

Af det, som profeten Joseph Smith led, lærte han at miste sit liv i sin Mesters og Vens tjeneste. Han sagde engang: »Jeg har gjort dette til min leveregel: *Når Herren befaler det, så gør det.*«⁵

Jeg tror, at vi alle ville være tilfredse, hvis vi matchede bror Josephs trofasthed. Alligevel blev han en gang i månedsvis tvunget til at vansmægte i fængslet i Liberty i Missouri, hvor han led fysisk, men sikkert mere psykisk og åndeligt, da han var ude af stand til at hjælpe sin kære hustru, sine børn og de hellige, da de blev mishandlet og forfulgt. Hans åbenbaringer og vejledninger havde bragt

dem til Missouri for at grundlægge Zion, og nu blev de fordrevet fra deres hjem midt om vinteren og tværs over hele staten.

Trods alt dette og under de forhold i det fængsel skrev han et inspireret brev til Kirken i meget elegante og opløftende vendinger, hvoraf dele nu er indeholdt i afsnit 121, 122 og 123 i Lære og Pagter, deriblandt disse ord: »Lad os ... med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret« (L&P 123:17; fremhævelse tilføjet).

Selvfølgelig er det største eksempel på at redde sit liv ved at miste det dette: »Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje« (Matt 26:42). Ved at give sit liv reddede

Kristus ikke blot sit eget liv, men han reddede også vores. Han gjorde det muligt for os at bytte det, der i sidste ende ville have været et nyttesløst jordisk liv med evigt liv.

Temaet i Frelserens liv var: »Jeg gør altid det, der er godt i [Faderens] øjne« (Joh 8:29). Jeg beder til, at I vil gøre det til temaet i jeres liv. Hvis I gør det, redder I jeres liv. ■

Fra CES-foredraget »Red dit liv« holdt på Brigham Young University-Idaho den 14. september 2014. Find talen i sin helhed på devotionals.lds.org.

NOTER

1. Adam S. Miller, *Letters to a Young Mormon*, 2014, s.17-18.
2. Se Martin Chulov, »Iraq's Largest Christian Town Abandoned as ISIS Advance Continues«, *The Guardian*, 7. aug. 2014, theguardian.com.
3. Kenneth Barker, red., *The NIV Study Bible*, 10 års jubilæumsudgave, 1995, s. 1453.
4. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.
5. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 159.

Det største eksempel på at redde sit liv ved at miste det er dette: »Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje«.

OPNÅ EVANGELISK INDSIGT Gennem MODERSKABET

*Moderskab kan være en unik mulighed
for at lære om Herrens lov gennem Ånden.*

Katy McGee

Enhver mor ved, at tidsregningen ændrer sig drastisk, når der kommer børn i familien. I min proces med at lære, hvordan jeg skal administrere min tid med fire små børn, har jeg oplevet nedslående øjeblikke – især når det kommer til studium af skriften. Det er svært at sætte en fast tid af til at studere skriften og sikre sig, at det bliver meningsfuldt. Men nogle få oplevelser har lært mig, at er jeg lydig og bønsumt, vil Herren undervise mig på andre måder.

Vores himmelske forældre

En dag, mens jeg stod og strøg, begyndte min etårige, Claire, at græde i sin seng. Det var sovetid, og jeg vidste, at var jeg hurtig til at give hende sutten, ville hun falde i søvn igen. Treårige Lucy legede i samme værelse, hvor jeg strøg. Jeg tænkte over det et øjeblik og besluttede så at lade strygejernet stå tændt, da jeg vidste, at jeg ville være tilbage meget hurtigt. »Lucy, kan du se strygejernet på strygebrættet?« spurgte jeg. »Det er MEGET varmt. Jeg skal lige give Claire sutten. Du må ikke røre strygejernet, mens jeg er væk. Det er farligt.«

Jeg var sikker på, at Lucy forstod beskeden, så jeg smuttede hurtigt ud af værelset. Jeg vendte tilbage et øjeblik senere og hørte en klynken bag en stol.

»Lucy?« sagde jeg. »Hvor er du?«

Hun svarede ikke.

»Er der noget i vejen?« »Hvorfor gemmer du dig?«

Jeg gik om bag stolen og satte mig på gulvet. Hun gemte sit ansigt i sine hænder. Efter jeg et par gange forgæves havde spurgt, hvad der var sket, svarede hun endelig:

»Mor, jeg rørte ved dit strygejern.«

Til at begynde med var jeg forvirret over, at hun ikke havde hørt efter. Derefter knuste det mit hjerte, at hun gemte sig for mig, fordi hun havde lavet et lille fejltrin, og at hun var bange for at have miste min kærlighed og tillid. Jeg vidste, at hun var hjælpeløs over for smerten, og at det kun var mig, der kunne afhjælpe med den brændte finger. Jeg trøstede Lucy, og mens jeg løb ud på badeværelset med hende for at holde fingeren under vand, hviskede Ånden i mit hjerte: »Sådan føler vor himmelske Fader også, når hans børn ikke giver agt på hans advarsler og ikke lader ham lette deres smerte, når de har mest brug for det.« I det øjeblik følte jeg en enorm glæde ved at vide dette og en tillid til Herrens villighed til at undervise mig.

Ren barmhjertighed

For et par år siden blev jeg kaldet som rådgiver i Hjælpeforeningen i min menighed. Jeg følte mig utilstrækkelig i denne kaldelse. Jeg begyndte at studere princippet om næstekærlighed. Jeg bad om at

udvikle en mere kristuslignende kærlighed for de søstre, jeg tjente. Men jeg var ikke helt sikker på, hvordan denne åndelige gave ville se ud eller føles.

Min uro hvilede tungt over mig, da jeg var ved at lave frokost en dag. Min tredje datter, Annie, sad på trappereposen og var helt opslugt i sine egne toårige tanker. Jeg så, da hun lænede sig forover for at tage et stykke legetøj og mistede balancen og faldt fire fem trin ned ad trappen. Jeg løb hen til hende og prøvede at berolige hende. Hun blev stille nok til, at jeg kunne høre et lille snøft henne fra køkkenbordet. Jeg så derhen og så, at Claire på fem år græd.

»Kom her,« sagde jeg. »Hvad er der galt?«

Hun løb hen til Annie og jeg og gav os et kram. Det, hun sagde, var et direkte svar på mit bønssomme spørgsmål om næstekærlighed.

»Jeg så Annie falde, og så så jeg, hvor ked af det, hun var,« sagde hun. »Jeg vil hellere falde ned af trappen for Annie end at se hende blive ked af det.«

Tanken ramte mig straks gennem Ånden, »det er næstekærlighed.«

Vokser i tro

For nylig fortalte min mand vores børn historien om Moses. Jeg sagde: »Jeg synes, at Moses' mors tro er fantastisk! Hun sendte ham ned ad floden og bad vor himmelske Fader om at beskytte ham. Kan I forestille jer, hvor stor tro det krævede af hende at overlade sin baby til vor himmelske Fader?«

Så spurgte Lucy: »Mor, har du så stor tro?«

Det var et stort spørgsmål. Jeg tænkte over det et øjeblik og fortalte så om nogle få oplevelser, jeg havde haft, hvor jeg i tro havde forladt mig på Herren. Den snak, der fulgte, blev opløftende for hele familien. Jeg tænker hele tiden på hendes spørgsmål. Det styrker mig at tænke på, at jeg kan have tro som Moses' mor.

Når jeg går i tro, spørger i bøn og studerer lydigt, så bruger Herren mine erfaringer som mor til at undervise mig i sin lære gennem Ånden. Og han underviser mig ofte, trods det tidspres, der knytter sig til at være forældre. ■

Forfatteren bor i Idaho i USA.

SABBATSDAGENS

velsignelser

Hellige rundt om i verden taler om, hvordan denne særlige hellige dag har været en unik velsignelse for dem.

Marissa A. Widdison

Kirkens tidsskrifter

Forestil jer, at I modtager den vigtigste invitation i jeres liv – en mulighed for at tilbringe en dag med Jesus Kristus. Hvordan ville I forberede jer åndeligt og fysisk på sådan en dag? Hvilke velsignelser ville I håbe på at få ud af sådant et besøg?

Herren har inviteret hver eneste en af os til at sætte en dag af til at omgås ham – sabbatsdagen, som han har velsignet og helliggjort (se 2 Mos 20:11). Hvilke velsignelser har I nydt ved at holde sabbatsdagen hellig? Her følger nogle tanker, som hellige rundt om i verden har gjort sig. De kan måske inspirere jer.

Nærhed med Gud og Kristus

Søster Andrea Julião fra São Paulo i Brasilien opdagede, at akkurat som forholdet til jordiske venner bliver stærkere, når vi bruger tid sammen, så bliver vores forhold til vor himmelske Fader også stærkere, når vi fokuserer på ham ved at holde sabbatten hellig.

Da søster Julião var på besøg hos noget familie, der ikke var medlemmer af Kirken, besluttede hun sig for at stå tidligt op om søndagen og finde en sidste dages hellig-kirke i nærheden. Mens hendes familie forberedte sig på en dag

med spændende gøremål, gik søster Julião rundt i nabola-get, indtil hun mødte en, der kunne pege et kirketårn ud i det fjerne. Søster Julião nåede frem til møderne. »Jeg havde den mest fantastiske sabbatsdag,« siger hun. »Jeg følte vor himmelske Faders kærlighed meget stærkt. Jeg følte, at han glæder sig over, at hans børn adlyder hans lære. Jeg fik et større vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirke.«

Helbredelse og håb

Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har talt om, hvordan sabbatsdagen velsignede hans liv, da han var ung. »Jeg fandt for første gang sabbatten frydefuld for mange år siden, da jeg som travl kirurg oplevede sabbatten blive en dag til personlig helbredelse. Sidst på ugen gjorde mine hænder ondt efter gentagne gange at være blevet skrubbet med sæbe, vand og en stiv børste. Jeg havde også brug for et pusterum fra en byrdefuld og krævende profession. Søndagen gav mig et yderst tiltrængt hvil.«¹

Tid til slægtsforskning

Det er ikke længe siden, at 10-årige Eliza fra Edmonton i Alberta i Canada holdt en tale ved nadvermødet om,

hvordan det havde velsignet hende at have fokus på passende aktiviteter på sabbatten. Fordi Eliza nogle gange kedede sig om søndagen, havde hun og hendes familie lavet en liste over gode aktiviteter, hun kunne lave. Eliza opdagede snart, at hun elskede at arbejde med navne og optegnelser. »Når jeg kom i gang, ønskede jeg bare at gøre det for evigt,« fortalte hun sin menighed.

Da Elizas oldemor hørte, hvor glad Eliza var for slægtshistorie, lærte hun hende at tilføje beretninger og billeder til deres families slægtstræ på nettet. »Det er så sjovt, jeg elsker det!« fortæller Eliza. »Når jeg laver slægtshistorie, kan jeg mærke Elias' ånd. Det er en meget dejlig følelse.«

En opløftet sjæl

Søster Cheryl A. Esplin, førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, har båret vidnesbyrd om velsignelserne ved

at tage nadveren på sabbatten: »Når jeg tager nadveren, forestiller jeg mig sommetider et maleri, der skildrer den opstandne Frelser med udstrakte arme, som om han er klar til at tage os til sig i sin kærlige favn. Jeg elsker dette maleri. Når jeg tænker på det under nadveren, opløftes min sjæl, eftersom jeg næsten kan høre Frelserens ord: »Se, min barmhjertigheds arm er strakt ud mod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg tage imod; og velsignede er de, der kommer til mig« (3 Ne 9:14).²

Mulighed for at tjene

Ældste L. Tom Perry (1922-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum underviste om, at en af årsagerne til, at vi har brug for at hvile fra vores arbejde om søndagen, er, at vores arbejde ikke giver os »mulighed for at tjene andre.«³

Det at tjene på sabbatten er noget, som søster Zola Adjei

lærte at elske under sin opvækst i Kpong-grenen i Ghana. Når hun var hjemme fra kostskolen i sommerferien, kunne hun og de andre unge besøge medlemmer af deres gren, som de ikke havde set et stykke tid. »Det var et offer, for de fleste af os var meget sultne efter kirke, og vi var så langt hjemmefra, at vi ikke havde tid til at spise og mødes igen senere,« fortæller søster Adjei. Men det var offeret værd, når de var i stand til at bede og synge salmer med deres søskende fra grenen og invitere dem med i kirke og til aktiviteterne. En af de unge tilbød at følges med dem i kirken den næste søndag.

»Denne praksis knyttede os sammen,« fortæller søster Adjei. »Nogle af os har været nære venner, lige siden vi besluttede at bruge nogle få timer hver sabbat på at tage ud og føre vore fortabte venner tilbage.«

Muligheder for at missionere

I dagens verden skiller vi os helt sikkert ud ved at gøre søndagen til en hellig dag – det giver muligheder for at fortælle om evangeliet på en naturlig måde, når andre bemærker, at vores ugentlige rutiner er anderledes. Det oplevede familien Davies, da de boede på selve øen Grenada med deres yngste datter, Adrielle. »Ingen af Adrielles venner er medlemmer af Kirken, og selvom mange af dem tror på Gud, så er søndag blot den anden dag i weekenden,« forklarer Adrielles mor, søster McKenzie Lawyer Davies.

For nogle få måneder siden blev Adrielle inviteret til fødselsdagsfest i en biograf på en søndag. Hendes familie besluttede at køre forbi med en gave i stedet for at tage med ind og se filmen og være med til festen. »Bare fordi vi lige kørte forbi med en gave for at ønske tillykke, blev vi i stand til at fortælle dem om vores tro på sabbatten på en venlig og åben måde,« siger søster Lawyer Davies. »Det gjorde mig glad, at min lille pige allerede fortalte andre om evangeliet.«

Beskyttelse mod verdslighed

Lære og Pagter 59:9 lyder: »Og for at du mere fuldstændigt kan holde dig uplettet af verden, skal du tage

til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag.« Nutidige profeter og apostle har undervist om, at ideen med at holde os »uplettet af verden« både er en invitation og en lovet velsignelse, der går hånd i hånd.

For eksempel underviste præsident James E. Faust (1920-2007), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab om, at når vi undgår verdslig adspredelse på sabbatsdagen, velsignes vi med en beskyttelse mod en besættelse af verdslige ting: »I denne tid med øget adgang til og besættelse af materialisme findes der en sikker beskyttelse af os selv og vore børn mod tidens plage. Nøglen til den sikre beskyttelse kan overraskende nok findes i overholdelse af sabbatten.«⁴

Kvalitetstid med familien

Familien Olson i Brigham City i Utah i USA opdagede, at selv små ændringer på sabbatten kan give store velsignelser. I stedet for at se almindeligt TV om søndagen har de fokus på kirkesponsorerede medier. De fandt ud af, at det at se Bibelvideoer (se BibleVideos.org) med deres børn indbød Ånden og til spørgsmål fra deres børn, som satte gang i nogle gode drøftelser i familien.

»At lade være med at se TV på sabbatsdagen førte til den største ændring af mit fokus,« fortæller søster Lacey Olson. »Vi kan føle, at der er så mange regler omkring søndagen, men jeg synes, at sabbatten er en dag, der er helt uden grænser for, hvor meget man kan tjene og elske hinanden. Hvis vi vælger det, kan sabbatsdagen styrke os med fornyet kraft til at møde verden i den følgende uge.«

I skriften minder Herren os om, at vi skal huske sabbatsdagen og holde den hellig (se 2 Mos 20:8). Når vi indser, at sabbatsdagen er en dyrebar mulighed for at opnå åndelige velsignelser, bliver de ord en indbydelse fra ham. Hvordan vil vi svare? Hvilke løfter er der i vente for os selv og vores familie? ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »Sabbatten er frydefuld«, *Liahona*, maj 2015, s. 129.
2. Se Cheryl A. Esplin, »Nadveren – en fornyelse for sjælen«, *Liahona*, nov. 2014, s. 13.
3. L. Tom Perry, »Sabbatten og nadveren«, *Liahona*, maj 2011, s. 9.
4. Se James E. Faust, »Herrens dag«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 40.

Der er mere, der samlers end deler

*Når unge piger kommer i
Hjælpeforeningen, og søstre
byder dem velkommen, så opdager
begge parter snart, at de har
meget til fælles.*

Under en fællesaktivitet for Unge Piger og Hjælpeforeningen blev en 18-årig laurbærpige og en 81-årig kvinde bedt om at drøfte deres første date. »De blev begge positivt overraskede over at finde ud af, at der var ligheder mellem de to oplevelser til trods for tidsforskellen på flere årtier.«¹ De opdagede, at de havde mere til fælles, end de troede.

Overgangen fra Unge Piger til Hjælpeforeningen kan ofte virke skræmmende. Som ung pige kan du måske tænke: »Har jeg overhovedet noget til fælles med de gamle damer? Kan jeg føle mig hjemme i Hjælpeforeningen?«²

Svaret på disse spørgsmål er et entydigt ja! Ligesom de to kvinder, der blev nævnt før, vil du opdage, at I har mere til fælles med hinanden, end du troede. Og ja, du kan føle dig hjemme i Hjælpeforeningen. Men som med al anden fremgang i livet, når vi skal fra et stade til et andet, må vi arbejde sammen for at opnå succes.

UNGE PIGER

Bonnie L. Oscarson
Unge Pigers hovedpræsident

Jeg lover jer unge piger, at når I gør en indsats for at lære søstrene i jeres menighed at kende, vil de være til velsignelse i jeres liv, og I kan være en velsignelse for dem. Hop ud i det med begge fødder og gør det tydeligt, at I er klar til at være et aktivt medlem af en de ældste og største kvindeorganisationer i verden. I er en væsentlig del af arbejdet med frelse i de sidste dage, og som vor himmelske Faders pagtsholdende døtre er I klar til at gøre jeres del i opbyggelsen af Guds rige her på jorden. Forbered jer på at opleve noget vidunderligt.

Hvad kan 18-årige laurbærpiger gøre?

Når I ser jer om i Hjælpeforeningens værelse, der er fuld af søstre i alle aldre, så spørg jer selv, hvad I kan lære af disse bemærkelsesværdige kvinder. Hvis I har et åbent sind og hjerte, vil I blive overrasket over de venskaber, I vil opbygge med søstre, som er ældre end jer, men har så meget livserfaring og visdom at dele af.

Hvad kan lederne i Unge Piger gøre?

Jeres indstilling til at være et aktivt medlem af Hjælpeforeningen kan have stor indflydelse på, hvordan de unge piger i jeres klasser oplever den. I kan fortælle om personlige oplevelser, som viser, at I er blevet velsignet, eller hvordan andre er blevet velsignet gennem deltagelse i Hjælpeforeningen. I bør opmuntre og bistå de 18-årige laurbærpiger, så overgangen til Hjælpeforeningen bliver til en glædelig oplevelse.

HJÆLPEFORENINGEN

Linda K. Burton
Hjælpeforeningens hovedpræsident

Hvordan kan I som søstre i Hjælpeforeningen være en støtte for »nye søstre«, så de kan blive en succesrig og væsentlig del af arbejdet med frelse? I kan hjælpe dem med at forstå, at de er en vigtig del af det hellige arbejde i Guds rige. Henvis eventuelt til bogen eller giv linket til online-udgaven af *Døtre i mit rige*, som kan være en hjælp til at beskrive vores hellige arbejde i Hjælpeforeningen.

I kan tilbyde en arm og åbne jeres hjerte mod de unge piger, når vi sammen forbereder os på det evige livs velsignelser. Inkluder de unge piger i jeres cirkler. Gør I det, vil I opfylde det ønske, som Lucy Mack Smith fremsatte til de første søstre i Hjælpeforeningen: »Vi må påskønne hinanden, våge over hinanden, trøste hinanden og modtage vejledning, så vi alle engang kan sidde i himlen sammen.«³

Hvad kan lederne og søstrene i Hjælpeforeningen gøre?

Anerkend, at de unge piger kommer med talenter, gaver og en ivrighed efter at dele dem med jer. Sørg for, at de unge piger har en ven at sidde ved siden af, når de kommer i Hjælpeforeningen. Giv dem mulighed for bruge deres entusiasme i Hjælpeforeningen. Vær bevidst om, at det ikke kun er jer, der har en væsentlig indflydelse på disse unge søstre, men de kan også være et kærligt eksempel for jer. Underviser I i Hjælpeforeningen, så sørg for at nævne eksempler, der er relevante for alle aldersgrupper, ikke kun mødrene. De unge piger kan også prøve kræfter med at undervise i Hjælpeforeningen. I kan prøve at sætte en ung og en ældre søstre sammen som besøglærere og i forbindelse med tjenesteprojekter. I kan være en velsignelse og hjælpe med at bryde aldersbarrieren ned. ■

NOTER

1. Se Carole L. Clark, »Knit Together in Love«, *Ensign*, okt. 1993, s. 25.
2. Se Bonnie L. Oscarson, »Help Young Women Embrace Move to Relief Society«, *Church News*, 20. aug. 2014.
3. Lucy Mack Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 25.

Overgangen

TIL HJÆLPEFORENINGEN

Sidste år fremsatte søster Bonnie L. Oscarson, Unge Pigers hovedpræsident, og søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, nogle ønsker på deres Facebook-sider i Kirken. De bad de unge piger og hjælpeforenings søstre, såvel som forældre, ledere og lærere, der er involverede i at hjælpe unge piger, om at fortælle om deres oplevelser med overgangen fra Unge Piger til Hjælpeforeningen. De to præsidenter modtog kommentarer fra hele verden.

Mange unge piger udtrykte begejstring over at være omgivet af stærke kvinder, mens andre var lidt mere tilbageholdende.

Her følger nogle af de kommentarer, der kom om overgangen fra Unge Piger til Hjælpeforeningen. De er delt op i to kategorier: (1) Hvad kan vi gøre i Unge Piger? og (2) hvad kan vi gøre i Hjælpeforeningen?

I Unge Piger

1. DELTAG I HJÆLPEFORENINGENS ÅBNINGSPROGRAM.

Mange hjælpeforeningsledere inviterer de unge piger med til åbningsprogrammet en gang om måneden og laurbærpigerne med til en lektion.

Jill, der er hjælpeforeningsleder, fortalte om, hvad de gør i hendes menighed. Hun skrev: »Vi udfordrer de unge piger til at sætte sig ved siden af en søster i Hjælpeforeningen inden mødet og spørge ind til hendes liv. Det hjælper de unge piger til at se, at søstrene i Hjælpeforeningen ikke adskiller sig så meget fra dem.«

2. LÆR HINANDEN AT KENDE I ANDRE SOCIALE RAMMER.

»Jeg kan tydeligt huske, at jeg hjalp med at vaske op efter en frokost i forbindelse med en begravelse,« skrev Rachel, en ung pige. »Jeg snakkede og grinede med de andre søstre, der var i køkkenet, og jeg følte, at jeg var en del af gruppen. De udtrykte tillid til mig. Det var et stort øjeblik for mig.«

Bekah, en søster i Hjælpeforeningen, tog initiativ til at lære de unge piger at kende. Hun skrev: »Jeg brugte de sociale medier til at blive venner med de unge og finde ud af, hvad de

godt kunne lide. Resultatet blev, at vi blev venner.«

3. LÆR AF KVINDER, DER ELSKER HJÆLPEFORENINGEN.

»Jeg voksede op i en by uden for Stockholm i Sverige. Min mor var enlig,« skrev Britt-Marie. »Jeg var næsten 13 år, da min mor og jeg blev døbt. Når mor skulle til Hjælpeforeningen om aftenen, så tog hun mig med, så jeg ikke skulle være alene hjemme. Da jeg endelig blev 18, kendte og elskede jeg hver eneste søster.«

Paula skrev: »Jeg blev omvendt, da jeg var 14, og jeg gjorde en indsats for at hjælpe enkerne, de enlige mødre og de mindre aktive søstre. Snart inviterede de mig hjem til sig for at deltage i familieaktiviteter. Så på min første søndag i Hjælpeforeningen følte jeg, at jeg sad i et rum fuld af mødre.«

»Min mor, mormor og mostre viste deres vidnesbyrd gennem deres eksempel,« skrev Lindsey. »De inddrog mig i tjenesteprojekter. Jeg kunne næsten ikke vente til, jeg blev en officiel del af Hjælpeforeningen. Overgangen var ikke svær. Hjælpeforeningen var jo bare et sted, hvor jeg altid havde været med.«

4. VÆR ET GODT EKSEMPEL

»Jeg var smadderspændt på at skulle i Hjælpeforeningen,« skrev Emily. »Jeg tror, at det til dels skyldtes, at jeg altid havde følt mig nært knyttet til mine ledere i Unge Piger. De viste mig stor respekt. Så jeg nærrede ingen betænkeligheder ved at slutte mig til søstrene i Hjælpeforeningen, for jeg gik ud fra, at det ville blive det samme med dem, og det blev det.«

»Jeg ville ønske, at mine ledere i Unge Piger havde talt mere om Hjælpeforeningen og den kærlighed og det søsterfællesskab, man finder der,« skrev Marisa.

»Lederne har stor indflydelse på, hvordan de unge piger ser Hjælpeforeningen generelt,« skrev Tessa. »Jeg tror, at det er vigtigt, at lederne i Unge Piger indgyder begejstring i de unge piger omkring Hjælpeforeningen, og at søstrene der byder dem velkommen.«

»Jeg ville ønske, at mine ledere i Unge Piger ikke havde fået Hjælpeforeningen til at lyde som et kedeligt sted,« skrev Amanda. Derfor følte jeg det sådan, da jeg skulle derhen.«

I Hjælpeforeningen

5. GØR OVERGANGEN TIL MERE END EN ENGANGSFÖRESTILLING.

Mange hjælpeforeningspræsidenter gør noget særligt for at byde den unge pige velkommen, når hun kommer i Hjælpeforeningen for første gang, men kommentarerne viste også, at lederne godt ved, at overgangen til Hjælpeforeningen er en proces.

Raquel, der er hjælpeforeningsleder i Brasilien, fortalte om, hvad de havde gjort i hendes præsidentskab: »(1) Vi gav hver unge pige et velkomstkit på hendes første søndag.

Det var altid en glædelig begivenhed. (2) Som præsidentskab lavede vi noget oplæring med dem, så de vidste, at de altid

kunne komme til os. (3) Vi foreslog, at de unge piger ikke straks blev kaldet til Primary eller Unge Piger.

6. GØR LEKTIONERNE RELEVANTE FOR ALLE SØSTRE.

»Jeg var vokset op med dybe samtaler om åndelige anliggender med min mor,« skrev Christy, »og jeg opdagede, at Hjælpeforeningen ofte kom tæt på den slags samtaler.«

Jillian skrev: »Jeg havde længtes efter åndelig indsigt, og jeg påskønnede at få den.«

»Jeg kæmpede med at forholde mig til lektionerne og søstre, som virkede så meget ældre end mig,« skrev Marisa.

»Jeg var spændt på at høre, hvilket perspektiv de kvinder kunne dele med mig om meningen med livet, som jeg ikke havde set endnu,« skrev Emily.

7. SID SAMMEN MED EN VEN OM SØNDAGEN.

»Jeg havde ikke familiemedlemmer at sidde sammen med,« skrev Lacey, en ung pige. »Det at have søstre, der bare siger »hej« eller sætter sig hos mig, gør en stor forskel.«

Kelly, der er søster i Hjælpeforeningen, formulerede det meget enkelt. Hun skrev: »Hvis man ikke føler sig velkommen, er det svært at fortsætte med at komme.«

Desværre var Nikki sådan en søster, der ikke følte sig godt tilpas. Det, hun skrev, minder os om, at der altid er mere, vi kan gøre. »I situationer som den, jeg var i, er der nogle, der bliver inaktive. Hjælpeforeningen er nødt til at være et sted, hvor vi kan rumme søstre i alle aldre, uanset hvem de er, eller hvad de har gjort.«

Crystal græd den første søndag i Hjælpeforeningen. Hun skrev: »Min tidlige leder i Unge Piger lagde sin arm om mig indbød mig til at sidde hos hende. Jeg var sammen med hustruer, mødre og bedstemødre. Jeg fortalte, hvad jeg følte, og de lyttede. For første gang mærkede jeg styrken ved at være del af en gruppe kvinder, der stræbte efter at blive mere kristuslignende. Jeg føler mig så velsignet ved at være en del af denne verdensomspændende organisation.«

8. GIV DE UNGE PIGER MULIGHED FOR AT TJENE.

»Jeg blev bedt om at spille klaver ved vore søndagsmøder,« skrev Amy. »Det knyttede mig til søstre, at jeg vidste, at der var brug for mig. Det er ligesom det, som præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde om nye medlemmer af Kirken, der har brug

for en ven, en kaldelse og næring af Guds gode ord [se »Find lammene, fodr fårene«, *Stjernen* maj 1999, s. 108]. Jeg havde brug for det samme.«

En ny søster i Hjælpeforeningen, Cate, skrev: »Jeg lærte, at jeg havde en vigtig rolle i Hjælpeforeningen, da jeg blev kaldet som lærer. Jeg har lært en masse. Jeg er ikke gift endnu, men jeg føler mig klar til ægteskab og moderskab takket være Hjælpeforeningen.«

Charlotte, en ung pige, tog et initiativ. Hun skrev: »Jeg havde holdt øje med muligheder for at tjene, fordi jeg sjældent havde mulighed for at deltage i hjælpeforeningsmøderne om søndagen. Men der har været mange muligheder for at tjene, og det har lært mig betydningen af Hjælpeforeningen.«

9. VID, AT I ER VELKOMNE OG ØNSKET.

Brooke skrev: »Det betød enormt meget for os, at kvinderne i menigheden så gerne ville stille os spørgsmål. Jeg indså, at selvom disse kvinder havde andre livserfaringer end mig, så havde vi grundlæggende de samme håb, drømme og frygt.«

Robyn havde dog en svær tid. »Jeg var ny og den eneste på min alder i Hjælpeforeningen,« skrev hun. »Jeg følte ikke, at jeg hørte til i begyndelsen.« Men Robyn fortsatte med at komme med sin mor. »Langsomt begyndte jeg at lære kvinderne at

kende og kom til at elske Hjælpeforeningen og at gå ud som besøglærer.«

Deborah skrev: »Jeg vidste, at jeg var en søster i Hjælpeforeningen, da Bonnie, vores hjælpeforeningspræsident, bad mig om at hjælpe hende med at gøre rent i en søsters lejlighed. Denne søster havde levet i fattigdom og døde pludseligt. Da vi omhyggeligt gennemgik det, der havde været en svær ende på hendes liv, faldt vi over denne søsters bryllupsbillede. Der så vi en smuk, klarøjet brunette smile til os i sin hvide satinbrudekjole. Stille sagde Bonnie: »Sådan vil vi huske hende.« Jeg følte en kærlighed for en søster, jeg aldrig havde mødt i levende live. Vi var hjælpeforeningssøstre. Bonnie og jeg sluttede dagen med tårer og kram.«

Lad os i sandhed blive den »cirkel af søstre«, som præsident Boyd K. Packer (1924-2015), præsident for De Tolv Apostles Kvorum, så kærligt omtalte os søstre i Hjælpeforeningen. Lad os bygge på det, vi har til fælles. Overgangen fra Unge Piger til Hjælpeforeningen er en del af Guds vej for os, så vi som hans døtre kan vokse og udvikle os. For det er i sandhed sådan, som Hjælpeforeningens motto siger: »Kærligheden ophører aldrig« (se 1 Kor 13:8). ■

Ældste Larry R.
Lawrence
De Halvfjerds

SOM lyset PÅ EN STRÅLENDE DAG

*Det er vigtigt for os at samle så meget lys, vi kan,
for at komme godt igennem livets prøver.*

Overrasker det jer at høre, at jeres succes i livet afhænger af, hvor meget lys I tilegner jer, mens I er her? Succes handler ikke om, hvor meget I tjener, eller hvor mange medaljer I vinder, eller hvor berømte I bliver. Det egentlige formål med vores tilværelse er at tilegne os lys.

Vores fysiske legeme vokser sig større, når vi nærer det med nærende mad. Vores ånd vokser sig mere strålende, når vi nærer den med lys. »Gud er lys, og der er intet mørke i ham« (1 Joh 1:5). Vor himmelske Fader var engang en dødelig mand, som gradvist udviklede sig, indtil han blev et væsen med en fylde af lys. Han ønsker det samme for os, fordi en fylde af lys betyder en fylde af glæde.

Vor himmelske Fader elsker os så meget, at han gav os en afskedsgave, da vi skulle forlade vores førjordske liv for at komme til jorden, nemlig Kristi lys – vores samvittighed. Som der står i skriften: »Ånden giver lys til enhver, som kommer til verden« (L&P 84:46).

Vor himmelske Faders største ønske er, at vi følger det lys, vi er født med, så vi kan modtage mere lys. Når vi fortsætter med at følge det lys, som vor Fader udgyder over os, modtager vi mere lys og bliver mere som ham.

Derudover giver Helligåndsgaven os en stor fordel i tillæg til det lys, vi er født med. Det er en af de største gaver, vi kan modtage i jordelivet, fordi den giver større mulighed for at tilegne sig lys og sandhed. Vi ville være som mennesker, der famler

VI TILEGNER OS MERE LYS, NÅR VI

- elsker andre
- studerer skrifterne
- adlyder buddene
- lytter til Helligånden
- tjener i templet

sig hjem i mørket med en lille lommelygte, uden Helligånden som vejleder. Når vi tager imod Jesu Kristi evangelium og bliver døbt, får vi tilbudt en projektør og en vejleder, der kender vejen. Så kan vi gå hurtigere frem og se vejen hjemad.

Tiltagende lys

»Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24).

Dette vers opsummerer helt tydeligt formålet med, at vi er her på jorden. Evig fremgang betyder ganske enkelt, at ens lys bliver klarere og klarere. Når vores ånd bliver klarere og klarere, arbejder vi os frem mod den »fuldkomne dag«, hvor vi kan være *ligesom Gud* og *sammen med Gud*.

Overvej denne tanke om lys, næste gang I deltager i en tempelsession. Man begynder i et svagt oplyst værelse. Efterhånden som man får mere viden, bliver rummet lysere. Den sidste del af lysrejsen fører en til det celestiale værelse. Vores oplevelse i templet er et symbol på livets rejse på jorden. Tingene kommer til at stå klarere og klarere, indtil vi til sidst kommer tilbage til Herrens nærhed.

Overmåde stort lys kendetegner ethvert opstandent celestiale væsen. Da englen Moroni besøgte Joseph på hans værelse, bemærkede den unge profet, at englens »ansigt var i sandhed som lynild« (JS-H 1:32). Matthæus brugte de samme ord til at beskrive englen ved Herrens grav, da han skrev, at »hans udseende var som lynild« (Matt 28:3).

Når tiden kommer, hvor enhver af os skal opstå, hvordan vil Herren så afgøre, om vi skal modtage et terrestrialt, et terrestrialt eller et celestiale legeme? Svaret er lettere, end I tror. Hvis vi har akkumuleret tilpas meget celestiale lys i vores ånd, vil vi opstå med et celestiale legeme. Hvis vi kun har akkumuleret lys nok til at kvalificere os til et terrestrialt eller terrestrialt legeme, så er det den herlighed, vi vil modtage i opstandelsen.

I Lære og Pagter forklares det:

»Jeres herlighed skal være den herlighed, ved hvilken jeres legeme bliver levendegjort.

I, der bliver levendegjort ved en del af den celestiale herlighed, skal da få af denne, ja, en fylde« (L&P 88:28-29).

Så længe vi holder os på den lige og snævre sti, prøver at efterleve buddene og forbedre os, samler vi lys. Men

Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed« (Moro 7:48). Kærlighed giver hurtigt mere lys til vores ånd, hvorimod foragt og misundelse jager lyset bort.

hvad sker der, når vi falder fra stien og bryder buddene? Hvad sker der med vores lys?

Skrifterne er tydelige omkring dette: »Den, der ikke omvender sig, fra ham skal endog tages det lys, som han har modtaget« (L&P 1:33; fremhævelse tilføjet). Sagt med andre ord tilegner nogle mennesker sig lys, mens andre mister det. Satan kan fjerne lyset, når som helst vi er ulydige mod sandheden (se L&P 93:39).

Det vigtigste er dog at spørge os selv om, hvordan vi kan opnå mere lys, så det kan »vokse[] sig klarere og klarere« inden i os. Det har jeg fem forslag til.

Elsk andre

En af de bedste måder at opnå lys på er at lære at elske, som vor Fader i Himlen elsker. Vi kalder den form for kærlighed *næstekærlighed*. Mormon formaner os: »Bed til

Husk det første og største bud er at elske Gud af hele vores hjerte, sjæl og sind (se Matt 22:37-38). Belønningen for at elske Gud og sætte ham først i vores liv er enorm. Jesus sagde: »Og hvis I alene har *min* ære for øje, skal hele jeres legeme blive fyldt med lys, og der skal ikke være noget mørke i jer« (L&P 88:67; fremhævelse tilføjet).

Det andet bud er at elske vores næste som os selv (se Matt 22:39). Dette kan være sværere at gøre, for vores næste er ikke fuldkommen. Den sande hemmelighed i at lære at elske andre ligger i at tjene dem. Det er derfor, at det falder os naturligt at elske vore børn, selvom de også langt fra er fuldkomne.

Jo mere I tjener andre, jo mere elsker I, og jo mere kærlighed I udviser, jo mere lys modtager I. Missionærerne udvikler – unge

som ældre – en glød, som er synlig for andre. Fuldtidsmissionering bliver belønnet med masser af åndeligt lys.

Studér skrifterne

Der er ingen genvej til at lære om sandheden. I er nødt til at investere tid i at læse skrifterne og profeternes lærdomme. Hvis I ønsker at vokse åndeligt, er I nødt til at fodre jeres ånd ved at mætte jer med ordet hver dag. Ifølge Lære og Pagter er sandhed blot et andet ord for lys (se L&P 84:45).

Bed, inden I åbner jeres skrifter hver dag, om, at I må lære noget nyt, som følger mere lys til jeres ånd. Søg derpå efter ny indsigt og forståelse. Og spørg jer selv, hvordan I kan anvende det, I læser, i jeres liv. I er nødt til at være villige til at bruge tid på det, hvis I ønsker at tilegne jer mere lys.

Der ligger en hjælpekilde til oplysning af vores ånd i at lære skriftsteder udenad. Ældste Richard G. Scott

(1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde: »Skriftsteder er som pakker af lys, der oplyser vores sind,« og der »ligger stor kraft i at lære dem udenad.«¹ At lære nogle skriftsteder udenad kan blive en gave, I giver jer selv – en gave der med tiden bare giver stadigt mere lys.

Adlyd buddene

Når I finder nogle bud i skriften, så sørg for at efterleve dem. Læser I for eksempel det gudgivne råd om at »gå tidligt i seng« og »stå tidligt op« (L&P 88:124), så må I hellere adlyde det. Hvis I læser Lære og Pagter og falder over buddet »du må ikke tale ondt om din næste« (L&P 42:27), så må I hellere passe på med, hvad I siger fremover. Når man lærer om sandheden, er man nødt til at omsætte den i handling for at akkumulere lys.

Opnår man lys uden at bruge det, kan man miste det.

Lyt til Helligånden

Præsident Thomas S. Monson har blandt andet tilegnet sig meget lys ved at lytte til Ånden. Han har lært at følge de tilskyndelser og indtryk, der kommer til ham. I skriften

står der: »Enhver, som lytter til åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen« (L&P 84:47).

Hvis I forventer åndelige tilskyndelser, vil de komme. Hvis I handler på dem, vil I modtage flere. Hvis Helligånden beder jer om at gøre noget, der er svært (som at aflægge en dårlig vane), og I lytter og handler efter den tilskyndelse, vil I opleve en spurt af åndelig vækst og en stor tilstrømning af lys.

Tjen i templet

Når vi tænker på Herrens templer, falder tanken helt naturligt på lys. Tænk for eksempel over, hvad profeten Joseph Smith skrev omkring indvielsen af templet i Kirtland i 1836: »Folk i nabolaget stimlede sammen (da de hørte en usædvanlig lyd derinde og så et stærkt lys som en ildsøjle, der hvilede på templet).«²

Der er så megen lys og sandhed at tilegne sig gennem tempeltjeneste, at templet kan omtales som Herrens universitet. Templets lys er endnu mere nyttigt for jeres ånd, end sollyset er for jeres krop. Regn jer selv for velsignet, hvis I er i stand til at sole jer i dette himmelske lys regelmæssigt.

Vær et lys

Ethvert tempel, enhver kirkebygning, ethvert missionskontor, ethvert sidste dages hellige hjem og ethvert medlem af Kirken bør være et lys for verden. Som Peter mindede de hellige om på sin tid er det Gud, »som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys« (1 Pet 2:9).

Det er min bøn, at vi må bruge hele vores liv på at akkumulere så meget lys, vi overhovedet kan, i vores ånd. Det er mit vidnesbyrd, at det er nøglen til, at vi kan komme godt igennem livets prøver. Jeg vidner om, at vi kan tilegne os lys ved at følge disse forslag. ■

NOTER

1. Se Richard G. Scott, »Skrifternes styrke«, *Liahona*, nov. 2011, s. 6.
2. Joseph Smith, i *History of the Church*, 2:428.

En syndfri mand

Inderligt ♩ = 104-120

Tekst: David B. Larsen
Musik: Janice Kapp Perry

1. En ren og synd - fri hel - lig mand frem - bar sit san - de jeg. Guds
2. En ren og synd - fri hel - lig mand som ly - dig væ - re vil mod
3. En ren og synd - fri hel - lig mand med yd - mygt sind og sjæl. For
4. En ren og synd - fri hel - lig mand fra gra - ven rej - ste sig, op -

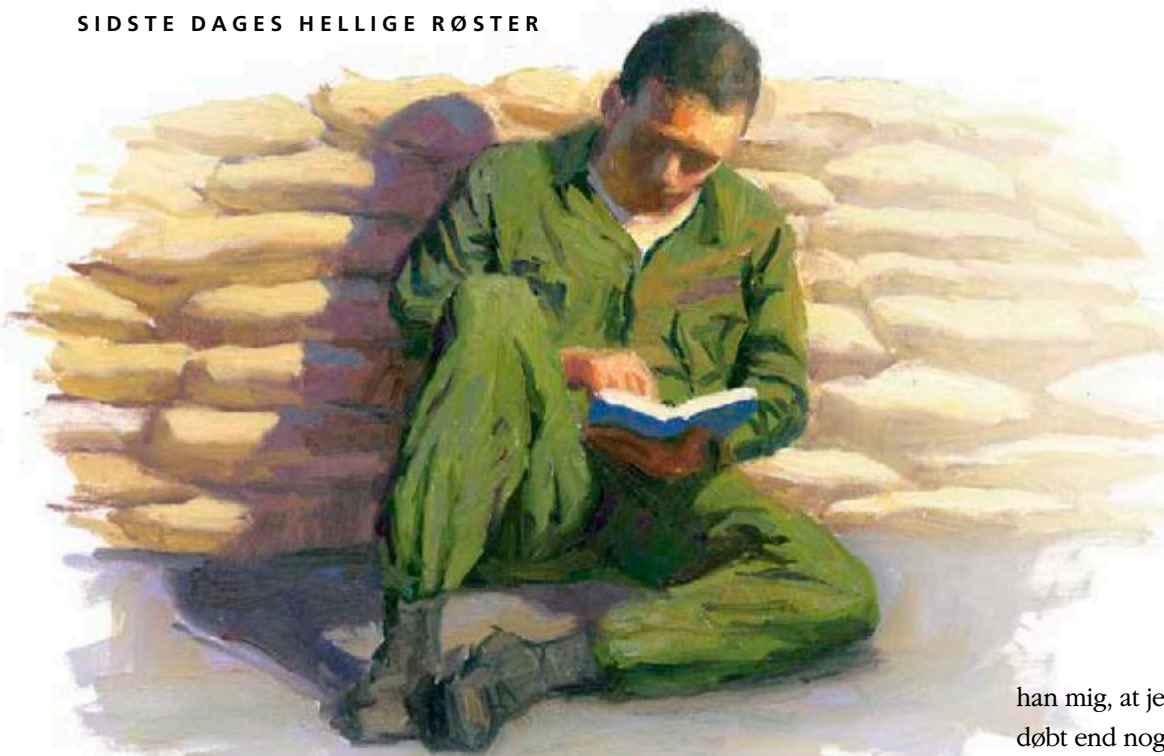
før - ste - fød - te Søn gik selv den tun - ge svæ - re vej. For-
him - lens Ska - bers sto - re plan, før ver - den den blev til. For
at be - ta - le lø - se - sum de bandt ham til en pæl. Et
stan - del - sen blev lo - vet os som løn på li - vets vej. Vi

di han gav sit liv for os, er frel - sen kom - met nær, for -
kun hans sto - re of - fer kun - ne slet - te død og synd, u -
kær - ligt of - fer så fuld - endt som kun af gu - der skabt, på
le - ve skal i - gen, som for - års - blom - ster sprin - ger ud. Han

di han of - red' sig for os, har vi Guds ri - ge her.
skyl - digt blod som frel - ste os og gav os e - vig løn.
Gol - ga - ta var sej - rens pris, at in - gen går for - tabt.
sej - re - de på det - te kors, han blev vor frel - ses Gud.

Inspireret af Jeffrey R. Hollands tale til aprilkonferencen 2015 »Retfærdighed får evigt spil«.

© 2016 David B. Larsen og Janice Kapp Perry. Alle rettigheder forbeholdes. Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Denne tekst skal medtages på alle kopier.

KRIG BRAGTE MIG FRED

Fem dage efter jeg havde bestået high school, lod jeg mig hverve til militæret. Lige inden jeg tog til Vietnam, fik jeg et tydeligt indtryk af, at min hvervning var begyndelsen på en åndelig rejse.

To timer efter jeg var ankommet til min nye enhed, eksploderede der fjendtlige raketter i lejren. Om natten fulgte et mortarangreb. Det virkede alt sammen meget spændende indtil den anden uge, hvor adskillige mænd døde. Det gav stof til eftertanke, og jeg begyndte at tænke over meningen med livet.

Snart efter mødte jeg en besætningsleder på en helikopter der hed Graig Stephens. En dag blev religion bragt på banen. Han fortalte, at han var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og spurgte, om jeg ville vide mere. Selvom mine forældre ikke var medlemmer var Kirken, havde de lært mig at tro på Jesus Kristus.

Den aften gav Graig mig den første lektion i en tom bunker. Det, jeg husker bedst fra den oplevelse, var ikke den logik, der var i lektionen, eller måden, han præsenterede den på, men snarere denne unge soldats oprigtighed og ydmyghed.

I løbet af de næste få dage havde Graig givet mig de andre lektioner. Vi knælede ned og bad efter hver eneste en. Han bad mig altid om at bede, men jeg kunne ikke rigtig få gang i det. Jeg husker, at jeg blev oprørt over nogle læresætninger og besluttede mig for, at jeg aldrig ville høre mere om Kirken. Graig brugte hele næste dag på at finde en, der kunne besvare mine spørgsmål.

Ved skumringen kom han med en helikopterpilot, en hjemvendt missionær, fra en anden gruppe for at besøge mig. Denne bror besvarede mine spørgsmål og vidnede om, at han vidste, at Kirken var sand. Så fortalte

Da jeg sad i min bunker og læste i Mormons Bog, besluttede jeg mig for at gøre, som der står i skriften, og spørge Gud, om Mormons Bog var sand.

han mig, at jeg var mere klar til at blive døbt end nogen, han ellers havde mødt. Jeg blev stum. Da han var færdig med at tale, opdagede jeg, at jeg tænkte: »Ved du hvad? Han har ret.«

Lidt senere, da jeg sad i min bunker og læste i Mormons Bog, besluttede jeg mig for at gøre, som der står i skriften, og spørge Gud, om Mormons Bog var sand (se Moro 10:4-5). Jeg bøjede mit hoved og forelagde mit spørgsmål for Herren. Aldrig så snart havde jeg gjort det, før jeg fik en uforståelig følelse af varme og fred, som jeg ikke havde oplevet før. Jeg vidste, at Gud besvarede min bøn. Jeg vidste, at Mormons Bog var sand. Da jeg vidste, at Mormons Bog var sand, vidste jeg også, at Joseph Smith måtte være en sand profet. Kort tid efter blev jeg døbt i Tonkinbugten.

Da jeg kom op af dåbens vande, følte jeg mig helt igennem ren. Livet havde aldrig føltes bedre. Det krævede, at jeg rejste tusindvis af kilometer væk til en krigszone, men jeg havde endelig fundet den fred, min sjæl havde længtes efter. ■
Robert Swenson er fra Alabama i USA

ER DER NOGET, JEG KAN GØRE?

Jeg sad i min stue og græd. Blot få dage tidligere havde jeg aborteret, og jeg kunne ikke slippe tanken om tabet af vores lille barn. Der var mange ting, der mindede mig smerteligt om tabet, særligt mit klædeskab, som var fuld af ventetøj.

Hver gang jeg gik ind på mit værelse, stirrede tøjet på mig fra deres bøjler. Det meste af det var helt nyt og havde aldrig været brugt, og det mindede mig om, at jeg ikke længere var gravid. Jeg var stadig for svækket til at lægge det væk, da jeg ikke kunne stå op i mere end nogle få sekunder.

Pludselig bankede det på døren. Da jeg åbnede den, stod min besøgs lærer på dørtrinnet. Det var den samme besøgs lærer, som havde passet mine børn, da min læge over for min mand og jeg havde bekræftet, at jeg havde tabt barnet.

Jeg lå i sengen, mens hun lagde mit tøj sammen og lagde det i kasser.

»Er der noget, jeg kan gøre?« spurgte hun.

»Ja,« sagde jeg. »Jeg har brug for hjælp til at pakke mit ventetøj væk.«

Jeg førte hende ind i soveværelset og tømte skuffer og hev tøjet af bøjlerne. Så lagde jeg mig i sengen, mens hun lagde mit tøj sammen og lagde det i kasser. Da hun havde tapet kasserne og båret ned dem ned ad trappen, følte jeg mig helt opløftet.

Bagefter gik hun ned i køkkenet og fyldte opvaskemaskinen, tørrede bordene af og ryddede op – ting, som jeg stadig ikke selv

kunne gøre. Da hun gik, var mit hjem rent, mit ventetøj ude af syne og jeg var ikke så tung om hjertet mere.

Apostlen Johannes sagde: »Frygt findes ikke i kærligheden, men den fuldendte kærlighed fordriver frygten.« (1 Joh 4:17-18). Når vi rækker ud mod hinanden for at dele af Frelserens kærlighed, bliver vi styrket af hans mod. Fordi min besøgs lærer var fyldt med Kristi kærlighed, kom hun så snart, at Ånden tilskyndede hende til det.

Vi modtog mange udtryk for kærlighed i den svære tid, blandt andet blomster, kort, kager, børnepasning, og vi påskønnede det hele. Men den ytring, der hjalp mig mest, var, da min besøgs lærer, som ikke vidste, hvor meget jeg havde brug for hende, bankede på min dør og spurgte: »Er der noget, jeg kan gøre for dig?« ■
Loralee Leavitt er fra Washington i USA

BROMBÆRRANKER

Brombær vokser som ukrudt på den canadiske vestkyst. Planterne breder sig og vokser overalt og tager over, hvor de kan komme til det – brombær kanter marker, fortove, veje og strande. Om efteråret arbejder naboer sammen om at plukke brombær, som de kan bruge derhjemme.

Da jeg også ville plukke brombær et år, var jeg opsat på ikke kun at plukke nok til at lave marmelade til mig og min familie, men jeg ville plukke, så jeg også kunne give til de søstre, som jeg besøger. Det bedste sted at plukke brombær i mit nabolag var nede ved skolen, hvor brombærbuskene står langs stier og åbne områder i 2,5 meters højde. Jeg havde

allerede været dernede og plukke ugen inden, og jeg vidste, at der havde været mange andre dernede og plukke, så der var nok ikke så mange bær tilbage.

Da jeg forberedte mig på at plukke igen, tænkte jeg, at jeg ville prøve at plukke et andet sted. Fra mit køkkenvindue kunne jeg se en ledig grund ved siden af vejen. Der kom næsten aldrig nogen, og grenene spredte sig over et stort område. Der måtte helt sikkert være masser af bær der, hvor ingen havde plukket. Jeg lagde mine spande ind bag i bilen og skyndte mig derhen.

Snart efter var jeg svedig, forrevet og konfus, da jeg stod i midten

af store brombærkrat. Rankerne var fulde af torne, men der var ingen spor af hverken blomster eller bær. Jeg havde kun fundet tre bær i hele det store krat, og jeg forstod ikke hvorfor. Men mine sylteglas var stadig tomme, så jeg gik videre over til skolen for at se, om der stadig var bær der.

Da jeg kom hen til området ved skolen, fandt jeg flere bær, end jeg havde brug for, og der var flere, der stadig skulle modne, selvom der allerede havde været mange og plukke der. Pludselig indså jeg, hvad der var sket, brombærranker sætter mere frugt, hvis frugten bliver plukket. Fordi hele nabolaget havde plukket her i årevis, bar rankerne frugt år efter år.

Jeg gik videre over til skolen for at se, om der stadig var bær der.

HJÆLP MIN VANTRO

Der, hvor rankerne ikke var blevet brugt, blev de bare tørre og golde. Ved at vi havde delt brombærkrattet gennem årene, havde vi skabt overflod – der var mere end frugt nok til os alle.

Denne oplevelse mindede mig om, hvordan tiende og fasteoffer virker. Når vi betaler tiende, har Herren lovet os, at han vil »åbne ... himlens vinduer for [os] og øse en velsignelse ud over [os], så der ikke vil være plads til at modtage den« (3 Ne 24:10). Ved at dele det, vi har gennem Kirkens inspirerede programmer, kan vi skabe både timelig og åndelig overflod for vores familie, samfund og os selv. ■ Rhiannon Gainor er fra Californien i USA

Jeg vågnede op en weekend og var Jude af stand til at høre på mit venstre øre. Jeg ringede til en øre-, næse- og halslæge og lavede en aftale.

Lægen sendte mig straks til en audiolog til en høretest. Jeg begyndte at blive urolig, da jeg ikke kunne høre noget som helst på mit venstre øre. Da jeg var færdig med prøven, konkluderede audiologen, at jeg led af en sensorineural hørenedsættelse, hvilket betød, at en nerve i hjernen var blevet beskadiget.

Jeg blev chokeret. Jeg var kun 26 år, og her talte vi om, at jeg allerede havde brug for et høreapparat. En af mine store passioner er musik. Ville jeg stadig være i stand til at spille på mine instrumenter og synge?

Lægen udskrev et steroid for at se, om det kunne hjælpe, men han var ganske sikker på, at mit høretab var permanent.

Følelserne løb af med mig, og jeg begyndte at græde. Jeg frygtede for, hvad fremtiden ville bringe, og jeg var ked af, at jeg aldrig ville komme til at høre normalt igen.

Samme aften foreslog min mand, Brian, at han skulle give mig en præstedømmevelsignelse. Jeg forventede, at velsignelsen ville give mig trøst og styrke til at håndtere min hørenedsættelse, men i stedet lovede Brian i sin velsignelse, at jeg ville genvinde fuld hørelse igen. Jeg kunne ikke tro det!

»Min mand tager fejl,« tænkte jeg. Lægen havde set mange tilfælde som mit og sagt, at jeg ikke ville få hørelsen tilbage.

Bagefter spurgte jeg Brian om, han troede, at den lovede velsignelse var hans eller Herrens vilje. Brian fortalte, at han havde følt sig stærkt tilskyndet til at give mig det løfte. Jeg var ikke overbevist.

Da jeg grundede over min tilstand, kom jeg i tanke om et skriftsted i Markusevangeliet, hvor Jesus fortæller en desperat far, at »alt er muligt for den, der tror.« Manden svarede: »Jeg tror, hjælp min vantro!« (Mark 9:23-24). Det var min tryglende bøn til vor himmelske Fader den aften. Jeg ønskede at tro på, at jeg ville blive helbredt, men jeg var usikker. Jeg manglede tro på, at Herren ville hjælpe mig i min krise.

Da jeg havde bedt, tænkte jeg på en lektion, jeg havde givet de unge piger om kraften i præstedømmevelsignelser. Jeg havde sagt til klassen, at de skulle bede om velsignelser, og at Herren kan helbrede de syge gennem velsignelser. Hvordan kunne jeg forvente, at de troede mig, hvis jeg ikke selv troede? Jeg besluttede mig for at sætte min lid til Herren – han havde aldrig løjet for mig.

To uger senere havde jeg genvundet min hørelse helt igen. Audiologen og lægen var chokerede.

Jeg vil aldrig glemme at være vor himmelske Fader taknemlig for, at jeg fik min hørelse igen, men jeg er endnu mere taknemlig for den lektie, jeg lærte. Selvom det ikke altid går, som vi bliver lovet i en velsignelse, så ved jeg, at Herren vil velsigne os, hvis vi tror og sætter vores lid til ham. ■ Stephanie Hughes er fra Texas i USA

FØL ÅNDEN INSTITUT

Det til tider negative miljø på universitetet tyngede mig. Da jeg mærkede atmosfæren til institut, vidste jeg, at jeg ikke var alene.

Jennifer Bohorquez Gomez

Da jeg begyndte på universitetet, elskede jeg at være en del af et uddannelsesmiljø og se mine medstuderendes entusiasme. Takket være vor himmelske Fader, Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond og min families støtte var jeg ved at gøre mine drømme til virkelighed.

I løbet af de første ugers undervisning indså jeg, at der lå et stort arbejde foran mig de næste fem

år – med lektier, eksamener, prøver og projekter. Jeg var glad for mit studievalg og uddannelsessted, men jeg indså også, at jeg indtil da havde levet i en boble. Det var tydeligt, at jeg udskilte mig fra de andre studerende. De lyttede til musik med obskønne tekster, og deres samtaler havde en tendens til at handle om umoral, brug af illegale stoffer og druk i weekenden.

Mine holdkammerater inviterede mig mange gange til at deltage i deres weekendaktiviteter. Da jeg havde forklaret mine standarder, og hvad jeg troede på, var der mange, der respekterede mine holdninger og holdt op med at presse mig til at deltage, men der var mange flere, der gjorde nar af min overbevisning. Jeg prøvede at vende det døve øre til deres kommentarer, men jeg var ikke sikker på, at jeg kunne holde til det i længden. Jeg bad konstant om at modtage styrke og ikke føle mig alene. Men jeg følte ikke, at mine bønner blev besvaret. Så indså jeg, at alt det, der

skete rundt omkring mig på universitetet, ikke ville ændre sig. Selvom jeg var kommet på universitetet, blev jeg ved med at komme i Unge Piger, så jeg hørte om institut en søndag under nadvermødet. Jeg besluttede mig for at tage til institut den følgende onsdag og stille et spørgsmål, jeg havde om Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond.

Efter en lang hektisk dag på universitetet skyndte jeg mig til institut. Jeg steg på bussen, satte mig ned og begyndte at læse det næste kapitel af mine lektier. Jeg sukede dybt, havde lyst til en pause og så op, blot for at få øje på noget upassende tæt på mig. Jeg steg af og gik hen til institutbygningen og tænkte meget på alle mine lektier til næste dag.

Selvom jeg efterlevede evangeliets standarder, så var jeg tynget af miljøet på universitetet, da jeg trådte ind i institutbygningen. Jeg gik ind og så en gruppe unge voksne studerende, der var klædt sømmeligt og talte respektfuldt til hinanden. Hvilke kurser ville de følge i dette semester? Lære og Pagter? Mormons Bog? Missionærforberedelse?

Jeg gik hen til sekretæren og fik svar på mit spørgsmål og vendte mig for at gå. Tæt på udgangsdøren vendte jeg mig om og mærkede stemningen i institut. Jeg gik ud ad døren med tårer i mine øjne, for jeg følte en stor glæde. Jeg tog bussen hjemad, og jeg græd og smilede. En uforglemmelig tanke slog mig: Jeg var ikke alene.

I det øjeblik fik jeg svar på mine bønner. Jeg følte Ånden, tænkte over min oplevelse og takkede vor himmelske Fader for glæden ved at tro på evangeliet.

Da jeg kom hjem, omfavnede jeg min mor og fortalte hende om min dejlige oplevelse med at mærke Guds kærlighed. Han havde ikke forladt mig og havde været med mig hele tiden, ligesom han er med enhver af os, når vi har mest brug for ham. Jeg deltog i institut resten af min universitetstid, og jeg mødte mange mennesker der, som jeg stadig er gode venner med. Men Jesus Kristus er vores største kilde til kærlighed og støtte, og han lader os aldrig i stikken. ■

Forfatteren bor i Colombia.

STYRKEN I INSTITUT

»Jeg kender til den styrke, der ligger i seminar- og institutprogrammerne. Det har beriget mit liv, og jeg ved, at det kan gøre det samme for jer. Det lægger et skjold omkring jer og værner jer mod verdens fristelser og prøvelser. Der er en velsignelse i at have kundskab om evangeliet. Jeg kender ikke til noget bedre sted for de unge i Kirken, hvor de kan tilegne sig en særlig viden om hellige ting, end i institut.«

Ældste L. Tom Perry (1922-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum, se »Modtag sandhed«, Stjernen, jan. 1998, s. 63.

**Ældste
M. Russell Ballard**

De Tolv Apostles
Kvorum

Vor Frelasers FORSONING

Hvis vi virkelig forstod Herren Jesu Kristi forsoning, ville vi indse, hvor dyrebar én søn eller datter af Gud er.

I januar 2004 led vores familie et tragisk tab, da vores barnebarn Nathan døde i en flyulykke. Nathan tjente i Den Baltiske Mission, russisktalende. Han elskede folket og vidste, at det var et privilegium at tjene Herren. Tre måneder efter, at jeg forrettede hans evige ægteskab med hans kære Jennifer, tog denne ulykke hans liv. At Nathan så pludseligt blev taget fra vores jordiske nærhed, har vendt vores hjerte og sind mod Herren Jesu Kristi forsoning. Selvom det er mig umuligt fuldt ud at forklare den fulde betydning af Kristi forsoning, beder jeg om, at jeg kan forklare, hvad hans forsoning betyder for mig og vores familie, og hvad den måske også betyder for jer og jeres.

Frelserens dyrebare fødsel, liv, forsoningen i Getsemane have, lidelsen på korset, begravelsen i Josefs grav og hans herlige opstandelse er alt sammen blevet en fornyet realitet for os. Frelserens opstandelse forsikrer os alle om, at vi også en dag vil følge ham og opleve vores egen opstandelse. Hvilken fred, hvilken trøst denne store gave er, som kommer ved Jesu Kristi kærlige nåde, hele menneskehedens Frelser og Forløser. På grund af ham ved vi, at vi kan være sammen med Nathan igen.

Der er intet større udtryk for kærlighed end Guds Søns heroiske forsoning. Var det ikke for vor himmelske Faders plan, som blev lagt, før denne verden blev til, ville alle hidtidige, nutidige og fremtidige medlemmer af menneskeheden være ladt tilbage uden noget håb om evig fremgang. Som resultat af Adams overtrædelse blev

de dødelige adskilt fra Gud (se Rom 6:23) og ville være det for evigt, medmindre der blev fundet en måde at bryde dødens bånd på. Det ville ikke blive let, for det fordrede et stedfortrædende offer af en, der var uden synd og derfor kunne påtage sig hele menneskehedens synder.

Heldigvis fuldførte Jesus Kristus dette offer på modigste vis i det gamle Jerusalem. I stille ensomhed knælede han

Freiseren knælede ned i Getsemane have, og mellem krogede oliventræer påtog han sig verdens synder på en for os ufattelig måde.

ned i Getsemane have, og mellem krogede oliventræer påtog Freiseren sig verdens synder på en for os ufattelig måde. Selvom han levede et rent og syndfrit liv, betalte han den højeste pris for synd – din og min og for alle, der har levet. Hans mentale, følelsesmæssige og åndelige smerter var så store, at han blødte fra hver eneste pore (se Luk 22:44; L&P 19:18). Og dog led Jesus villigt, for at vi alle kan have muligheden for at blive rensset – ved vores tro på ham, ved at omvende os fra vore synder, ved at blive døbt med den rette præstedømmemyndighed, ved at modtage Helligåndens rensende gave ved bekræftelsen og ved at acceptere alle andre nødvendige ordinancer. Ingen af disse velsignelser ville uden Herrens forsoning være tilgængelige for os, og vi ville ikke kunne blive værdige eller beredte til at dvæle i Guds nærhed.

Jeg tror, at dersom vi virkelig forstod Herren Jesus Kristi forsoning, ville vi indse, hvor dyrebar *én* søn eller datter af Gud er. Jeg tror, at vor himmelske Faders evige hensigt med sine børn generelt opnås ved de små og enkle ting, vi gør for hinanden. Midt i det engelske ord for opstandelse

– *atonement* – er ordet *one*, der betyder *en*. Dersom hele menneskeheden forstod dette, ville der aldrig være nogen, vi ikke interesserede os for uanset alder, race, køn, religion eller sociale eller økonomiske ståsted. Vi ville stræbe efter at ligne Freiseren og ville aldrig være uvenlige, ligegyldige, respektløse eller ufølsomme over for andre.

Dersom vi fuldt ud forstod forsoningen og den evige værdi af hver eneste sjæl, ville vi få fat i den vildfarne dreng eller pige og enhver anden af Guds vildfarne børn. Vi ville hjælpe dem med at fatte Kristi kærlighed til dem. Vi ville gøre alt, hvad vi kunne for at hjælpe dem med at forberede sig til at modtage evangeliets frelsende ordinancer.

Når jeg tænker på Nathan, og på hvor meget han betyder for os, kan jeg tydeligere se og mærke, hvordan vor himmelske Fader føler for alle sine børn. Vi ønsker ikke, at Gud skal græde, fordi vi ikke gjorde alt det, vi kunne for at dele evangeliets åbenbarede sandheder med hans børn. Jeg beder til, at enhver af vore unge vil søge at kende forsoningens velsignelser, og at de vil stræbe efter at være værdige til at tjene Herren i missionsmarken. Det var Jesus, som sagde: »Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre *én* sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!« (L&P 18:15; fremhævelse tilføjet). Ikke kun det – men hvor stor skal ikke også *Herrens glæde* være over den sjæl, som omvender sig! For den *ene* er af stor værdi for ham.

Vor himmelske Fader har rakt ud imod os gennem vor Frelsers forsoning. Han indbyder alle til at »komme til Kristus, som er Israels Hellige, og få del i hans frelse og i hans forløsnings kraft« (Omni 1:26). Han belærte os om, at det er gennem vor trofaste overholdelse af evangeliets principper, ved at modtage de frelsende ordinancer, som er blevet gengivet, gennem stadig tjeneste og ved at holde ud til enden, at vi kan vende tilbage til hans hellige nærhed. Hvilke ting i hele verden kan tilnærmelsesvis være så vigtige at vide som dette?

Dersom vi fuldt ud forstod forsoningen og den evige værdi af hver eneste sjæl, ville vi få fat i den vildfarne dreng eller pige og enhver anden af Guds vildfarne børn. Vi ville hjælpe dem til at vide, hvilken kærlighed Kristus nærer for dem.

Sørgeligt nok er det ofte sådan i verden i dag, at en persons vigtighed afgøres af størrelsen på det publikum, han eller hun har. Det er sådan medier og sportsprogrammer måles, sådan betydning i erhvervslivet nogle gange afgøres, og ofte sådan offentlige embeder besættes. Det er måske derfor roller som far, mor og missionær sjældent hyldes med stående bifald. Fædre, mødre og missionærer »optræder« foran et meget lille publikum. Og måske er der i Herrens øjne kun *en størrelse* på publikum, som virkelig betyder noget – og det er bare *en*, enhver, dig og mig, og *enhver* af Guds børn. Det er tankevækkende, at forsoningen, som er uendelig og evig, anvendes individuelt, én person ad gangen.

Undervurder aldrig nogensinde værdien af den *ene*. Husk altid på Herrens enkle formaning: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). Stræb efter altid at leve værdigt til Herren Jesu Kristi forsonings fulde, hellige velsignelser. I vores sorg over adskillelsen fra vores kære Nathan er den fred, som kun Frelseren og Forsoneren kan give, kommet. Vores familie har vendt sig mod ham én for én, og vi synger nu med større påskønnelse og forståelse:

*O, hvilken kærlighed, at han til jord kom ned
og døden for mig led,
o hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed.
(«O, se hvilken kærlighed», Salmer og sange,
nr. 114).*

Må I give andre og selv modtage enhver velsignelse, som Herren Jesu Kristi sonoffer tilbyder. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2004.

SØNDAGSLEKTIONER
Denne måneds emne:
Jesu Kristi forsoning

Hvis du ikke er sikker på, hvad du skal omvende dig fra og hvornår, er her nogle svar.

OTTE MYTER om omvendelse

Omvendelse er ikke let, og det er til tider smerteligt. Men du er mand for opgaven. Det kræver ændring og ydmyghed, og du kan klare det. Her er nogle udbredte myter om omvendelse og nogle virkelig gode svar.

MYTE NUMMER 1: *Jeg kan stadig huske min synd, så jeg kan ikke være blevet tilgivet.*

»Satan vil forsøge at overbevise os om, at vore synder ikke er blevet tilgivet, fordi *vi* kan huske dem. Satan er en løgner, han forsøger at sløre vores blik, så vi ikke kan se omvendelsens og tilgivelsens sti. Gud har ikke lovet, at *vi* ikke ville kunne huske vore synder. At huske dem hjælper os til ikke at begå de samme fejl igen. Men hvis vi forbliver oprigtige og trofaste, vil mindet om vore synder falme over tid.«¹

– Præsident Dieter F. Uchtdorf

MYTE NUMMER 2: *Jeg føler skyld, så jeg kan ikke være blevet tilgivet.*

»Til dem, der virkelig omvender sig, men synes ude af stand til at føle lettelse, bliv ved med at holde befalingerne. Jeg lover jer, at lettelse kommer ifølge Herrens tidsplan. Heling tager tid.«²

– Ældste Neil L. Andersen

MYTE NUMMER 3: *Dårlige tanker kommer bare ind i mit sind, uden jeg kan gøre noget ved det.*

»Nogle dårlige tanker kommer af sig selv. Andre kommer, fordi vi inviterer dem gennem det, vi ser på og lytter til. At tale om eller se på usømmelige billeder ... kan sætte stærke følelser i gang. Det frister jer til at se upassende [videoer] eller film. De ting findes omkring jer, men I må ikke deltage i dem. Arbejd på at holde jeres tanker rene ved at tænke på noget godt. Vi kan kun tænke på en ting ad gangen. Brug den kendsgerning til at rydde ud i grimme tanker. Og lad frem for alt være med at nære de tanker ved at se upassende ting. Hvis I ikke kontrollerer jeres tanker, vil Satan fortsætte med at friste jer, indtil I handler på dem.«³

– Ældste Richard G. Scott (1928-2015)

MYTE NUMMER 4: *På grund af mine fejl kan Gud ikke elske mig.*

»Gud elsker alle sine børn, og han vil aldrig ophøre med at elske og nære håb for os. Vor himmelske Faders plan er klar og hans løfter er store: »For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham« (Joh 3:17).⁴

– Præsident Dieter F. Uchtdorf

MYTE NUMMER 5: *Mine synder er så slemme, at jeg ikke kan blive tilgivet.*

»Uanset hvor mange chancer du synes at have forfejlet, hvor mange fejl du føler, at du har begået, eller talenter du ikke synes, du har, eller uanset hvor langt væk fra hjemmet, fra familien eller Gud du synes at være kommet, så vidner jeg om, at du aldrig kommer så langt væk, at den guddommelige kærligheds arme *ikke* kan nå dig. Det er umuligt for dig at falde uden for rækkevidden af Kristi forsonings uendelige lys.«⁵

– Ældste Jeffrey R. Holland

MYTE NUMMER 6: *Jeg er holdt op med min alvorlige synd, så jeg har ikke brug for at tale med biskoppen. Jeg er okay med bare at bede eller tale med mine forældre om det.*

»Herren har sagt, at biskoppen er dommer i Israel (se L&P 107:72, 74). Han har ansvaret for at afgøre medlemmernes værdighed i sin menighed. Gennem ordination og retskaffen levevis er biskoppen berettiget til inspiration fra Helligånden, hvad angår medlemmerne af hans menighed, deriblandt dig.

Biskoppen kan hjælpe dig igennem omvendelsesprocessen på måder, som dine forældre eller andre ledere ikke kan. Hvis en synd er alvorlig nok, kan han afgøre om dine privilegier i Kirken bør begrænses. Som en del

af din omvendelsesproces kan han for eksempel bede dig om ikke at tage nadveren eller udøve præstedømmet i et stykke tid. Han vil arbejde sammen med dig og afgøre, hvornår du igen er værdig til at genoptage disse hellige aktiviteter.⁶

– Ældste C. Scott Grow

MYTE NUMMER 7: *Jeg kan ikke tale med biskoppen, for så vil han se ned på mig.*

»Jeg lover jer, at han ikke vil fordømme jer. Som Herrens tjener vil han være venlig og forstående, mens han lytter til jer. Han vil hjælpe jer igennem omvendelsesprocessen. Som Herrens barmhjertige budbringer vil han hjælpe jer til at vide, hvad I er nødt til at gøre for at blive rene gennem Jesu Kristi forsoning.«⁷

– Ældste C. Scott Grow

MYTE NUMMER 8: *Jeg gjorde det igen, så jeg fortjener ikke at blive tilgivet. Måske er jeg ude af stand til at ændre mig.*

»Af og til i vores omvendelse, i vore daglige bestræbelser for at blive mere kristuslignende opdager vi, at vi kæmper med de samme vanskeligheder om og om igen. Ligesom når man kravler op ad et træbevokset bjerg, kan vi ikke se vores fremskridt, før vi kommer tættere på toppen og ser os tilbage fra de høje bjergrygge. Mist ikke modet. Hvis I kæmper og arbejder på at omvende jer, befinder I jer i omvendelsesprocessen.

I selvsamme øjeblik er der en, der siger: »Bror Andersen, du forstår det ikke. Du kan ikke føle det, jeg har følt. Det er for svært at ændre sig.«

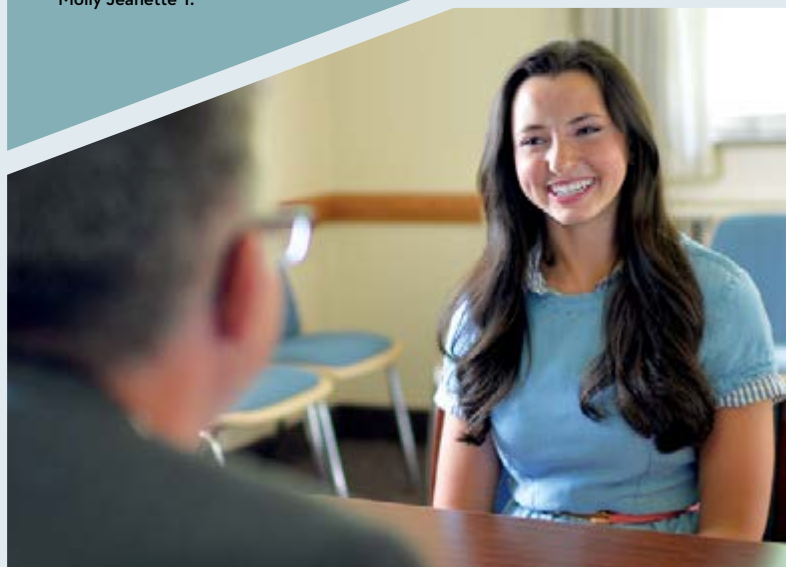
Du har ret; jeg forstår det ikke rigtigt. Men det er der En, der gør. Han ved det. Han har oplevet samme smerte. Han sagde: »Se, i mine hænder har jeg tegnet dig: [Es 49:16]. Frelseren er der, og han rækker ud mod os og siger: Kom til mig [se 3 Ne 9:14]. Vi kan omvende os. Ja, vi kan!«⁸

– Ældste Neil L. Andersen

Man får det bedre, når man har bekendt

Man kan bekymre sig om, hvad biskoppen vil sige, og hvad han vil tænke om en. Men bekymringerne behøver ikke at have hold i sandheden. Biskoppen ønsker at hjælpe dig. Han vil hverken dømme eller fordømme dig. Han vil forstå. Når du har bekendt, vil du have det en million gange bedre, og når du er ren, føles det fantastisk. Har du et problem, så tag hånd om det nu. Jo før du gør det, jo før kan du blive ren og glad.

Molly Jeanette T.

Ikke brug for at tale med biskoppen?

For nogen tid siden syndede jeg, jeg bad en bøn og troede, at jeg havde omvendt mig. En dag følte jeg virkelig, at jeg burde tage en meget ærlig samtale med biskoppen. Jeg talte med biskoppen, og han kom med råd til, hvordan jeg kunne forbedre mig. Jeg fastede og bad inderligt. Denne gang følte jeg, at jeg virkelig havde omvendt mig. Jeg ved, at vor himmelske Fader bekymrer sig om os, og at Kristi forsoning tilbyder ægte tilgivelse, når vi omvender os og bekender vore synder.

Awrellyano Gomes da S.

Man kan altid omvende sig, uanset hvor alvorligt man har syndet

Kristus udvirkede forsoningen for os, så vi kan omvende os fra vore synder. Profeterne har utallige gange sagt, at uanset hvor stor eller lille en synd vi har begået, kan man altid omvende sig. Frelseren ønsker, at vi omvender os, og han vil hjælpe. Men han kan ikke tvinge sig ind i vores liv, man er nødt til at lukke ham ind og gennem bøn lade ham vide, man ønsker og har brug for ham i sit liv. Gennem alle mine prøvelser ved jeg, at Gud elsker mig.

Madison B.

Du kan godt!

Til jer, der er faldet, rejs jer. I har ledere og folk, som elsker jer og ønsker, at det går jer godt. I kan gøre det sammen. Husk altid, at Jesus Kristus elsker jer og er med jer hele vejen.

Michael Lee T.

Omvendelse ændrer jer

Det har været meget specielt at få muligheden for at føle sig tilgivet. Der falder bogstavelig talt en tung byrde fra ens hjerte, og man føler sig elsket og trøstet. Hvis det er udfordrende at ændre sig, er det umagen værd. Det ændrer en fuldstændigt til en anden person, til den person, som Gud ønsker, man skal være, den person, som man kom til jorden for at blive og bedre end det. Fat mod!

Rodrigo Octavio A.

Gud ønsker, at du omvender dig

Omvendelse – sikke en forunderlig gave fra vor Fader i Himlen. Han har givet os en chance for at blive som ham gennem Jesu Kristi forsoning. Han *ønsker*, at vi omvender os og kommer til ham. Ligesom Corianton begår vi alle fejl, nogle mere alvorlige end andre, men alle begår vi dem. Og ligesom Corianton gjorde, kan vi også omvende os og ændre vores liv (se Alma 39-42). Vor himmelske Fader elsker os nok til, at han ønsker, at vi vender tilbage til ham. Uanset hvad I har gjort, så er der en vej tilbage til fred og glæde.

McKayla J.

NOTER

1. Se Dieter F. Uchtdorf, »Det sikre vendepunkt«, *Liahona*, maj 2007, s. 101.
2. Se Neil L. Andersen, »Bliv omvendt ... så jeg kan helbrede jer«, *Liahona*, nov. 2009, s. 42.
3. Se Richard G. Scott, »Træf de rigtige valg«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 36.
4. Se Dieter F. Uchtdorf, »Det sikre vendepunkt«, s. 99.
5. Se Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 33.
6. Se C. Scott Grow, »Hvorfor og hvad skal jeg bekende til min biskop?«, *Liahona*, okt. 2013, s. 58.
7. Se C. Scott Grow, »Hvorfor og hvad skal jeg bekende til min biskop?«, s. 59.
8. Se Neil L. Andersen, »Bliv omvendt ... så jeg kan helbrede jer«, s. 41.

HAN OVERVANDT DØDEN

»På grund af vor elskede Forløseres offer har døden ingen brod, graven har ingen sejr, Satan har ingen varig magt, og vi er »genfødt ... til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde« (1 Pet 1:3; fremhævelse tilføjet).

Præsident Dieter F. Uchtdorfs tale ved aprilkonferencen 2015.

Jeg føler mig ...

Disse skriftsteder kan være til opmuntring, når du føler dig nede.

Uanset hvad du føler, så kender Gud dig, han elsker dig og forstår, hvad du går igennem. Rent faktisk elsker han dig så meget, at han sendte sin søn, Jesus Kristus, for at udvirke forsoningen, så du kan overvinde udfordringer, være glad og vende tilbage for at bo hos ham igen (se Joh 3:16). Det virker

måske ikke ligetil, når du føler dig nede, men der er et sted, du altid kan søge hjælp – skrifterne.

De følgende kort nævner storslåede eksempler fra skrifterne, der viser, hvordan Gud altid er der for dig. Så når som helst, at du måtte føle dig ked af det, ensom eller frustreret, kan du finde disse kort frem og slå op på det nævnte skriftsted og vide, at Gud er med dig.

BANGE

Kristus overvandt alt, så jeg behøver ikke at være bange.

Markus 4:36-41: Disciplene blev bange, da de var ude på søen og blev fanget i en voldsom storm. Kristus stilnede stormen med påbuddet: »Ti stille, hold inde!« Når jeg bliver bange, kan jeg kalde på Herren, og han vil gøre mig rolig.

.....
Yderligere skriftsteder:

Esajas 41:10
Johannes 14:27
2 Timotheus 1:7
Lære og Pagter 6:34

FORVIRRET

Herren kender løsningen på ethvert problem, jeg møder, så jeg kan sætte min lid til hans forsoning.

Joseph Smith–Historie 1:5-20:

Joseph Smith følte sig forvirret omkring, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Han spurgte Gud og fik et svar, der førte til genoprettelsen af Herrens kirke. Når jeg føler mig forvirret, beder jeg til Gud, og han svarer.

.....
Yderligere skriftsteder:

Lukas 1:37
Mosija 26:13
Eter 2:16-3:6
Lære og Pagter 58:4

KED AF DET

Kristus følte al den sorg, jeg nogensinde kommer til at opleve, så han kan trøste mig.

L&P 121:1-9: Mens Joseph Smith sad fængslet i Liberty, følte han sig fortvivlet, fordi medlemmerne af Kirken led, og det gjorde han også. Han bad og modtog trøst. Gud vil være med mig, når jeg søger trøst hos ham.

.....
Yderligere skriftsteder:

Johannes 14:18
Johannes 16:33
Alma 17:10
Lære og Pagter 122

INSTRUKTIONER: Klip kortene ud og saml dem med en ring, en snor eller et bånd. Du kan eventuelt laminere dem eller lægge dem i et plastikchartek, så de holder længere. Du kan hente flere kopier til venner eller familie på liahona.lds.org.

SKYLDIG

Frelseren påtog sig mine synder, så jeg kan blive tilgivet og befriet for sorg og skyld.

Alma 36:16-21: Alma den Yngre begik alvorlige overtrædelser, men han kunne stadig tilgives og befries for den skyld, han følte. Ved at omvende mig kan jeg opleve den fred, som Alma beskriver.

.....
Yderligere skriftsteder:

Johannes' Åbenbaring 3:19
2 Nefi 9:21-22
Alma 38:8-9
Moroni 10:32-33

MODLØS

Jeg kan overvinde mismod, når jeg stræber efter at forstå Kristi forsoning og trække på hans kraft.

Alma 26:27: Ammon påminder sine brødre om, at Herren trøstede dem og lovede dem succes, da de følte sig mismodige. Gud lover mig det samme, hvis jeg vender mig til ham.

.....
Yderligere skriftsteder:

Matthæus 11:28-30
Matthæus 26:36-46
Alma 29:10-13
Moroni 7:33

OVERVÆLDET

Gennem Jesu Kristi forsoning kan jeg opnå tro og styrke til at udholde alt.

Mosija 24:13-15: Almas folk blev holdt som slaver under en ond herre. De bad og modtog styrke til at bære deres byrder. Når jeg føler mig overvældet, vil Gud også styrke mig.

.....
Yderligere skriftsteder:

Alma 26:27
Alma 31:33
Alma 36:3
Lære og Pagter 24:8

TVIVLRÅDIG

Jeg kan finde svar på mine spørgsmål i evangeliet og stole på, at Frelseren vil hjælpe mig med at overvinde enhver tvivl.

Jakobs Brev 1:5-6: Jakob opfordrer mig til at spørge Gud, hvis der er noget, jeg ikke forstår, men han formaner mig også til at spørge i tro. Han forstod, at det at stille spørgsmål leder til et ønske om at forstå, hvor tvivl leder til vantrø.

.....
Yderligere skriftsteder:

Mosija 4:9
 Alma 32:28
 Mormon 9:27.
 Lære og Pagter 6:36

SYG

Herren ved, hvordan han skal komme mig til undsætning og takket været ham vil jeg en dag blive helbredt for al min sygdom.

Lukas 8:43-48: Kristus helbredte mange mennesker, mens han var på jorden. Jeg kan også blive helbredt. Den helbredelse kommer måske ikke med det samme eller i dette liv, men han kan lindre min sygdom (en form for healing) og gøre mig helt rask i opstandelsen.

.....
Yderligere skriftsteder:

Matthæus 4:23-24
 Markus 9:14-27
 Alma 7:11-13
 3 Nefi 17:7-10

FRUSTRERET

Kristi nåde kan give mig den fornødne tålmodighed til at overvinde min frustration mod mig selv og andre.

2 Nefi 4:16-35: Selv Nefi, der var så trofast, blev frustreret over sig selv. Når jeg prøver på at overvinde mine svagheder, gennemføre en opgave eller modstå fristelser, finder jeg trøst i at vide, at Gud vil hjælpe mig og give mig fred.

.....
Yderligere skriftsteder:

Alma 34:41
 Alma 38:4-5
 Lære og Pagter 67:13
 Lære og Pagter 98:12

VÆRDILØS

Kristus led for mig, fordi han elsker mig og kender til mit endeløse værd.

Lukas 15:3-7: Lignelsen om det mistede får viser, at den gode hyrde, Jesus Kristus, vil gøre alt for at finde det mistede får. Jeg er så meget værd, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus sørgede for en vej tilbage til dem og til at blive som dem.

.....
Yderligere skriftsteder:

Johannes 3:16
 Johannes 15:13
 Alma 24:14
 Lære og Pagter 18:10-13

ENSOM

Fordi Kristus led og sonede for mig, behøver jeg ikke gå alene igennem alle prøvelser.

Job 1:21-22: Job led forfærdelige ting blandt andet at se sine børn dø. Han fortsatte dog med at stole på Herren. Når jeg vender mig til Gud for at lære ham at kende, vil jeg se, at jeg aldrig er helt alene, for han er med mig.

.....
Yderligere skriftsteder:

Lukas 22:39-44
Johannes 16:32
Lære og Pagter 121:9-10
Lære og Pagter 121:46

SÅRET

Enhver smerte, jeg føler, kan lindres igennem Kristi forsoning, og hans kærlighed inspirerer mig til at tilgive andre.

1 Nefi 7:6-21: Laman og Lemuel bandt Nefi og truede med at efterlade ham i ørkenen. Nefi bad og med Herrens hjælp slap han fri og tilgav sine brødre. Jeg kan også bede, føle fred og finde styrke til at tilgive.

.....
Yderligere skriftsteder:

Salmerne 147:3
Esajas 53:3-5
Lukas 23:1-47
1 Nefi 19:9

SVAG

Kristi nåde og barmhjertighed vil give mig styrke til at overvinde udfordringer, selv når jeg føler mig svag.

Alma 2:27-31: Når nefitterne lå i krig, vendte de sig til Herren, og han styrkede dem. Når jeg oplever forskellige åndelige og følelsesmæssige anslag, kan jeg føle mig svag, men Herren vil styrke mig.

.....
Yderligere skriftsteder:

Matthæus 7:24-27
Mosija 9:17-18
Helaman 5:12
Eter 12:27

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsteråd giver
i Det Første
Præsidentskab

SÅDAN OPBYGGER MAN ENIGHED

Vi lever under vidt forskellige forhold. Vi kommer ind i Guds rige fra mange forskellige lande og fra mange forskellige kulturer.

Vi ved af erfaring, at vi føler glæde, når vi velsignes med enighed. Vor himmelske Fader kan ikke give den til os som enkeltpersoner. Glæden ved enighed, som han så gerne vil give os, finder ikke sted i isolation. **Vi må stræbe efter den og gøre os værdige til den** i fællesskab. Det er derfor ikke overraskende, at Gud beder os om at **samles**, så han kan velsigne os. Han ønsker, at vi samles i familier. Han har sørget for klasser og menigheder og befalet os at mødes der ofte. På de samlingssteder, Gud har udpeget, ligger der store muligheder og ventur. **Vi kan bede og arbejde for den enighed**, som vil give os glæde og forøge vores kraft til at tjene.

Udover ordinancer er der principper, der leder os til større enighed, og som vi følger som et folk.

1. Åbenbaring. Åbenbaring er den eneste måde, vi kan vide, hvordan vi samlet kan følge Herrens vilje. Det kræver lys fra himlen. Helligånden vidner til vores hjerte og til hjertet i dem omkring os om, hvad han ønsker, vi skal gøre. Og det er ved at holde hans befalinger, at vi sammen kan blive af ét hjerte.

2. Vær ydmyge. Stolthed er enighedens store fjende. I har set og mærket de frygtelige konsekvenser af den. Heldigvis ser jeg flere og flere dygtige fredsmæglere, som får dæmpet bølgerne, inden det går helt galt. I kan være en af de fredsmæglere, uanset om I er en del af konflikten eller bare iagttager den. En måde, jeg har set det gjort på, er ved at finde noget, som alle kan enes om.

3. Tal pænt om hinanden. Tænk på sidste gang, I blev spurgt om, hvad I mente om det, som en i familien eller Kirken gjorde. Jeg kan **love** jer en følelse af **fred og glæde**, når I taler pænt om andre i Kristi lys.

HVORDAN HAR I ANVENDT DETTE?

Herren ønsker, at vi elsker vore brødre og søstre, selv om de ikke ligner os. Vi må føre vore brødre og søstre tilbage til Kirken. Hvis vi elsker dem nok og beder for dem, vil de komme tilbage til Kirken og i Herrens arme.

Samuel Z. er 16 år og fra Arizona i USA

Med den øgede enighed, som jeg ser, vil Herren være i stand til udføre det, som verden anser som mirakuløst. De hellige kan opnå alle Herrens hensigter, når vi er fuldt og helt forenede i retfærdighed. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2008.

Derfor udfører vi DÅB FOR DE DØDE

Der ligger langt mere i at udføre dåb for de døde, end vi kan se.

Hvis du har udført dåb for de døde før, så har du sikkert oplevet nogle af velsignelserne ved at tjene i templet. Man føler sig mindre stresset, mere fokuseret og fyldt med

fred og tro. De velsignelser, man kan modtage ved at komme i templet, er ufattelige, men tempeltjeneste handler om mere, end de velsignelser *du* modtager. Sommetider falder det os svært at huske på den anden person, der er involveret i vores tempeltjeneste, men han eller hun er mere end et navn på et blått eller lyserødt stykke papir.

Når du bliver døbt eller bekræftet på vegne af en anden, så hjælper du en virkelig person.

Så hvad ved du egentlig om disse afdøde mennesker? Og hvorfor er det så vigtigt for dig at blive døbt og bekræftet for dem? Skrifterne indeholder en masse information om livet efter døden.

TEMPELTJENESTE: INGEN STØRRE VELSIGNELSE

»Hvor er det dog pragtfuldt, at I, som almindelige drenge og piger, kan være stedfortrædere for store mænd og kvinder, som engang har levet på denne jord, men som nu ikke kan komme videre uden de velsignelser, som I kan give dem ... I kan ikke opnå nogen større velsignelse ... og det er jeres privilegium og ansvar at leve værdigt til at komme til Herrens tempel og der blive døbt i en andens sted.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Inspirerende tanker«, *Liahona*, apr. 2002, s. 4.

1 Fysisk død

På grund af Adams fald vil enhver, der fødes på denne jord, opleve døden (se Moses 6:48). I døden adskilles et menneskes ånd fra legemet, og ånden går til ånderverdenen, hvor den venter på opstandelsen.

2. Ånde verdenen: Paradis og åndeligt fængsel

Ånde verdenen er delt op i paradiset og et åndeligt fængsel. Folk, som er blevet døbt og er forblevet trofaste i deres jordeliv, går til paradiset.

Det er et sted med hvile, fred og glæde. Jesus Kristus besøgte og underviste ånderne i paradiset i perioden mellem sin død og opstandelse (se L&P 138:18).

Gode mennesker, der er døde uden kundskab om

evangeliet, kommer i et åndeligt fængsel. Det er også der, hvor de, der har været ulydige eller ugudelige i jordelivet, kommer hen. Retfærdige ånder forkynner evangeliet for disse mennesker, og de får en chance for at modtage evangeliet og omvende sig (se L&P 138:28-37). Men uden et legeme kan de dog ikke blive døbt eller deltage i de andre ordinancer, der er nødvendige for at modtage evigt liv (se Alma 40:14).

3. Stedfortrædende ordinancer

Lykkeligvis har vor himmelske Fader, som er nådig, kærlig og retfærdig, sørget for en udvej, så alle hans børn kan blive frelst. Det er her, du kan hjælpe. Når du udfører stedfortrædende ordinancer for mennesker, så får de en chance for at tage imod disse ordinancer. Du kan gøre det for dem, som de ikke selv er i stand til på deres vej mod evigt liv. Disse angrende sjæle, kan blive »forløst ved lydighed mod Guds hus' ordinancer« (L&P 138:58, se også vers 59). Og du kan opleve den store glæde, der kommer af at hjælpe nogle i det åndelige fængsel til at modtage disse afgørende ordinancer.

4. Opstandelsen

Gennem Jesu Kristi opstandelse kan enhver, der fødes her på jorden, overvinde døden og opstå (se 1 Kor 15:22). Jesus sagde: »For jeg lever, og I skal leve« (se Joh 14:19). I opstandelsen vil alles ånd blive forenet med deres legeme. Det betyder alle – både de, der har levet ugudeligt, og de retfærdige og dem, der omvender sig og modtager ordinancerne ved stedfortrædende arbejde efter døden.

5. Dom

Når alle er opstået, skal hvert eneste menneske møde Gud og dømmes »efter deres gerninger« (3 Ne 27:15) og hvorvidt de har holdt deres pagter (se 3 Ne 27:16-20). Kun de, der har modtaget de evangeliske ordinancer (enten i egen person eller gennem tempeltjeneste) og holdt de pagter, der følger med disse ordinancer, vil få evigt liv.

Eftersom du er i levende live og i værdig besiddelse af en tempelbefaling, har du en ufattelig mulighed og et stort ansvar for at hjælpe Guds øvrige børn på deres vej mod evigt liv. *Du* er en vigtig del af Guds plan. ■

JEG VED, AT MIN FORLØSER LEVER

Efter vore forældre havde forladt os, lærte vi, at det ville Jesus Kristus aldrig gøre.

Navnet er tilbageholdt

Da jeg var 14 år, forlod min far vores familie, og min mor blev tvunget til at flygte fra landet. Jeg blev efterladt med mine tre yngre søskende, Ephraim på 9, Jonathan på 6 og Grace på 3 (navnene er ændret). Der var intet, der kunne have forberedt os på denne omvæltning. For første gang var vi alene.

HAN GIVER OS STYRKE

»Vor Frelser ... kender derfor vore kampe, vores hjertesorg, vore fristelser og vore lidelser, for han oplevede dem alle frivilligt som en afgørende del af sin forsoning. Og på grund af det gør hans forsoning ham i stand til at bistå os – at give os styrken til at bære det hele.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, se »Styrket af Jesu Kristi forsoning«, *Liahona*, nov. 2015, s. 61, 62.

Her mange år senere kan jeg stadig se de ord for mig. Det budskab har hjulpet min bror Ephraim og jeg i de år, hvor vi tjente som fuldtidsmissionærer, og når vi nu kæmper for at gøre vore ægteskaber celestiale.

Jeg kunne være gået glip af meget i livet, hvis jeg havde tvivlet i stedet for at stole på Kristus. Uanset hvor svært livet er, har det aldrig været for svært for Frelseren, som led i Getsemane. Han kan bevare ens liv med en enkelt sætning. Han kender alt fra begyndelsen til enden. Hans trøst er stærkere end den største hjertesorg, som dette liv kan frembyde. Takket være hans forsoning findes der ingen permanente problemer – kun konstant håb, nåde, fred og kærlighed. Tro mig, jeg ved det! Jeg ved, at min Forløser lever! ■

Forfatteren bor i Filippinerne.

Den øvrige familie tilbød snart at tage os til sig, men flyttede vi hjem til dem, skulle vi adskilles. Det var en svær beslutning. Hvordan kunne vi afslå hjælp, der var venligt ment? Men på samme tid hvordan kunne vi så opgave alle de år, vi havde leget, grint og taget os af hinanden og set hinanden vokse op?

Til at begynde med afslog mine brødre og jeg deres tilbud om hjælp, idet jeg tænkte, at jeg kunne arbejde for at forsørge os, så vi kunne blive sammen. Men vi vidste, at vi ikke kunne passe vores yngste søster ordentligt, så med tårer i øjnene overlod vi hende til dem.

I løbet af de næste par måneder arbejdede jeg som bygningsmaler for at kunne købe mad til mine brødre og mig. Min indkomst var for lille til at betale for el og vand, så det måtte vi klare os uden.

Trods denne prøvelse og den sladder, det afstedkom, så vaklede vi ikke i vores tro. Hver aften samlede jeg Ephraim og Jonathan om en olielampe, hvor vi læste i Mormons Bog. Jeg trimmede vægen, så den ikke osede så meget, men vi var alligevel nødt til at rense vores næse, som var blevet sort, da vi var færdige med at læse. Men det var det værd.

Det førte os tættere på Kristus at læse i Mormons Bog. Vi knælede ned sammen og skiftedes til at bede, når vi havde læst. Vi bad om trøst og hjælp med vore problemer, som der

ikke syntes at være en løsning på. Vi blev færdige med at læse bogen, og vores tro på Jesus Kristus voksede sig stærkere.

En dag kom jeg træt hjem fra arbejde og smed mig nederst i vores køjeseng. Da jeg så op, så jeg et stykke papir, der var under overkøjen. Der stod: »Jeg ved, at min Forløser lever!« Det havde min bror Jonathan sat der. Hvor er børn dog tæt på himlen, når selv et primarybarn kan være et redskab til at sende beskeder fra Gud, der kan trøste et tynget hjerte og sind!

Dette vidnesbyrd styrkede mig, da jeg indså, at jeg ikke kunne sørge for os, og at vi var nødt til at forlade vores hjem. Jonathan kom ud og bo hos min mors side af familien, mens Ephraim og jeg valgte at komme ud til vores farmor og farfar, fordi de var medlemmer af Kirken. I deres hjem stod vi tidligt op for at hjælpe med det vi skulle derhjemme, inden vi skulle i skole, og bagefter skulle vi tage os af vores farfar til sent om aftenen. Det var udmattende. Men Herren havde ikke glemt os, og vi holdt fast i Kirken.

Hver gang jeg fik lyst til at give op, blev jeg mindet om de særlige stunder, jeg havde haft med mine søskende, når vi sammen læste i Mormons Bog rundt om olielampen. Jeg vidste, at Kristus var der med os i de svære tider. Lige fra det øjeblik, hvor vores familie begyndte at gå i opløsning, forlod han os ikke. »Jeg ved, at min Forløser lever!«

En ægte perle

Amy M. Morgan

Baseret på en sand historie

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6)

Jetta Pearl Stewart trak sin kyse Jaf og satte sig ned ved siden af far på verandaen. »Hvad er en perle?« spurgte hun ham.

Jetta var otte år og vidste godt, hvad en perle var, men hun elskede at høre sin fars svar. Som altid forklarede far, hvordan perler vokser inde i østers, lag for lag, indtil de bliver en klar skinnende perle.

»Perler skinner ligesom dig, min lille Jetta-perle,« sagde han smilende. Jetta smilede igen. Hun kunne godt lide at være hans perle.

Ved aftensmaden fortalte far, at han havde et vigtigt spørgsmål til hende.

»Lige siden du var helt lille, har du haft et særligt musiktalent,« sagde far. »Vil du gerne lære at spille klaver?«

Jetta gjorde store øjne. »Ih ja!«

»Det vil indebære, at du skal rejse langt væk og bo hos din lærer et stykke tid,« sagde mor. »Der er ingen her i Milburn, der kan undervise dig.«

Jettas smil fortog sig. Hun havde aldrig været væk fra sin familie mere end en dag. Og at være *langt væk* ...

»Men det er vigtigt for os, at vi udvikler vore talenter, selvom det er svært,« sagde far.

Jetta ville gerne spille klaver, men kunne hun forlade sin familie?

Mor nikkede. »Du må arbejde hårdt,« sagde hun.

Jetta *elskede* musik. Og hun havde altid ønsket at spille klaver. Langsomt lyste hendes ansigt igen op i et smil. »Jeg skal spille klaver!«

Men næste morgen, da Jetta så far spænde hestene for vognen, glædede hun sig ikke. I dag var hun kun bange. Hun havde ikke forventet, at hun skulle rejse hjemmefra så hurtigt.

Langsomt kravlede hun op i vognen og satte sig ved siden af far.

»Er du klar, Jetta-perle,« spurgte han.

Hun følte sig ikke spor klar, men hun nikkede. Vognen satte i gang med et ryk.

Efter lidt tid kiggede far på hende. »Ved du godt, hvor stolte mor og jeg er af dig?«

Jetta nikkede. »Men hvad nu, hvis I har brug for min hjælp derhjemme?«

Far smilede. »Vi kommer helt sikkert til at savne dig, men det her er en måde, som kun du kan hjælpe på. Du kommer til at tjene vor himmelske Fader ved at udvikle de gaver, han har givet dig.«

Sådan havde hun ikke tænkt på det. Kunne hendes talent for musik virkelig være en gave fra vor himmelske Fader?

Far fortsatte. »Det kommer til at tage tid, men lidt efter lidt vil du blive bedre til at spille klaver. Og så bliver du i stand til at hjælpe en masse mennesker.«

Jetta kunne mærke, at hendes frygt blev mindre. Hun skulle lære at spille klaver og tjene vor himmelske Fader. Det ville blive lidt skræmmende, men hun vidste, at han ville hjælpe hende.

Far blinkede. »Lag for lag bliver min lille perle blank og skinnende.«

Ligesom far havde sagt, så lærte Jetta lidt efter lidt at spille klaver. Og hun lærte oven i købet også at spille på orgel.

Efter nogle få måneder vendte Jetta hjem igen. Om søndagen blev hun Milburns første organist. Hendes hjerte hamrede, da hun satte sig ved det store orgel, som

byen havde arbejdet for at købe, så hun kunne spille på det. Det var så smukt, at Jetta næsten var bange for at røre det. Hun var nødt til at sidde på en bog for at kunne nå tangenterne.

Hun tog en dyb indånding og

begyndte at spille. Tonerne svævede ud i rummet – fyldige og smukke.

Jetta sneg sig til at se ud på forsamlingen. Folk smilede, mens de sang. Jetta smilede også. Hun spillede langt fra perfekt, men hun brugte sine talenter til at tjene.

Hun huskede på sin fars ord: »Perler skinner ligesom dig, min Jetta-perle«.

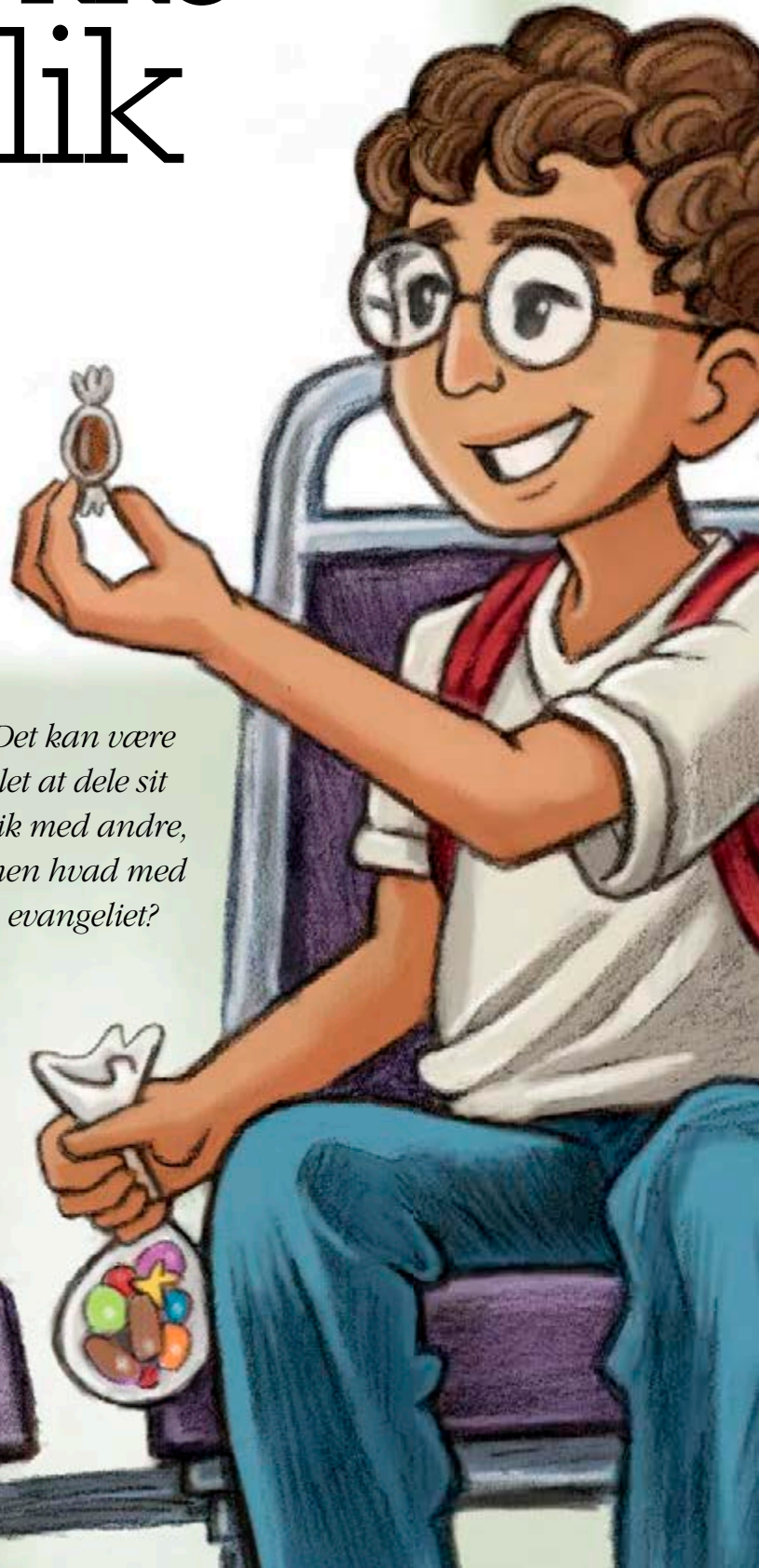
Lidt efter lidt, lag for lag gjorde vor himmelske Fader hende til en ægte perle. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Et stykke slik

*Det kan være
let at dele sit
slik med andre,
men hvad med
evangeliet?*

Brad Wilcox

Baseret på en sand historie

»Jeg ønsker nu at være missionær«
(Børnenes sangbog, s. 90).

»Vil du have noget slik?« José rakte et brunt stykke slik frem mod sin ven Pedro, mens de sad i bussen på vej hjem fra skole.

»Ja,« svarede Pedro. Han tog et stykke slik og stak det i munden.

José tog et gult stykke slik fra den lille pose. Drengene var ret stille, mens bussen rumlede af sted. De boede i en stor by i Argentina. De skulle en lang vej med bussen hver dag for at komme i skole. Josés mor gav ham altid penge til at købe en lille pose slik til at fordrive tiden i bussen.

»Vil du have mere?« José rakte en håndfuld brun slik frem.

»Ja tak!« svarede Pedro. »Hvorfor kan du ikke lide dem? De er ret gode.«

José tænkte sig om et øjeblik og slikkede sine læber. »Jeg tror, det er fordi de smager af kaffe.«

»Hvorfor kan du ikke lide kaffe? Det er så godt.«

»Tja, jeg er mormon, og vi drikker ikke kaffe, så jeg er ikke vant til den smag.«

Pedro så forvirret ud. »Hvad er en mormon? Og hvorfor drikker du ikke kaffe?«

»En mormon er en, der er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tror på, at Gud ønsker, at vi passer godt på vores legeme, derfor drikker vi ikke kaffe, te og alkohol. Og vi ryger heller ikke.«

»Men det her er jo bare slik,« sagde Pedro. »Det er ikke rigtig kaffe.«

»Det ved jeg godt,« sagde José. »Men jeg vil stadig ikke spise det.«

Pedro nikkede. »Du kan bare give mig de brune. Hvad lærer du ellers i din kirke?«

»Hver søndag går vi i kirke og lære om Jesus og vor himmelske Fader. Vi lærer også en masse sjove sange. Alle børnene skal faktisk synge og tale ved vores møde på søndag. Hvorfor spørger du ikke din mor, om du må komme med mig i kirke? Du kan også møde missionærerne.«

»Okay,« svarede Pedro. »Har de noget slik med kaffesmag, som de gerne vil af med?«

José grinede. »Nej, men de har noget, der er endnu bedre!« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

HVAD ER VISDOMSORDET?

Jesus Kristus gav visdomsordet til profeten Joseph Smith for at hjælpe os til at holde vores legeme sund og raskt. Du kan læse denne åbenbaring i Lære og Pagter afsnit 89.

Visdomsordet fortæller os, hvad der er godt og dårligt for vores legeme.

Det, der er godt for os:

Frugt
Grøntsager
Korn
Lidt kød

Det, der er dårligt for os:

Alkohol
Tobak og stoffer
Kaffe og te

**Ældste
Jeffrey R. Holland**
De Tolv Apostles
Kvorum

De kommende år vil
rumme vidunderlige
muligheder for
at gøre mange
gode ting.

Du har
et skønt liv
foran dig.

Hvordan kan jeg
lade være med
at bekymre mig
så meget?

Prøv at lade være
med at tænke på alle
verdens problemer
hele tiden.

Tænk på det
bedste, håb på
det bedste og tro
på fremtiden.

Vor
himmelske Fader
elsker dig.

*Fra »Let Virtue Garnish Thy Thoughts
Unceasingly«, New Era, okt. 2007, s. 4-7.*

VORES SIDE

Jeg byggede en model af templet i Santo Domingo i Den Dominikanske Republik med legoklodser.

Daniel U. er 11 år og fra Santo Domingo i Den Dominikanske Republik

På min fødselsdag fik jeg en kattekillling, som jeg gav navnet Luz. Min kat plejede at gå ud på fortovet og komme tilbage, men en morgen kunne jeg ikke se hende, da hun gik ud. Så kom jeg i tanker om, at jeg kunne bede, ligesom der står i Alma 37:37: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, så vejleder han dig til din gavn.«

Da jeg var færdig med at bede, kunne jeg høre hendes halsbånd rasle. Jeg åbnede døren og så min kat, der ventede på at komme ind. Jeg var forbløffet og meget taknemlig for, at vor himmelske Fader lytter til os også om de mindste ting.

Bianca R. er 11 år og fra Santa Fe i Argentina

Luize S. er 10 år og fra Rio Grande do Sul i Brasilien

Musiklederen i Primary lærte os en sang om, at Jesus Kristus er mit forbillede. Jeg lærte, at jeg må følge hans guddommelige eksempel på lydighed. Når jeg adlyder, velsigner Gud mig. Hvis vi følger Jesu eksempel på at adlyde vore forældre, vil han velsigne os.

Marcha M. er 7 år og fra Kananga i Den Demokratiske Republik Congo

Påskeden nærmer sig

Aktivitet i uge 1:

Jesus kom til Jerusalem

Skriftsteder: Matthæus 21:1, 6-11

Sang: »Påskelovprisning« (*Liahona*, apr. 2003; findes på LDS.org)

Lovprisningspalme: Lav et palmeblad til påmindelse om det, som folk viftede med for at hylde Jesus. Klip fem eller seks aftryk af din hånd ud af grønt papir (eller brug hvidt, som du farver grønt). Lim dem på en stang.

Hvordan kan du vise din kærlighed til Jesus?

Du og din familie kan lære mere om Jesus og hans opstandelse hver uge denne måned. Han lever!

Uge 2: Jesus gav os nadveren

Skriftsteder: Lukas 22:1, 14, 19-20

Sang: »Ydmygt, Herre, beder vi dig«
(*Salmer og sange*, nr. 102)

Påmindelse om nadveren: Lav en liste over ord, der minder dig om de ting, som Jesus har gjort for os. Læg det i dine skrifter, hvor du kan se på det under nadveren.

Hvordan kan du huske på Jesus derhjemme eller i skolen?

N _____
 A _____
 D _____
 V _____
 E _____
 R _____
 E _____
 N _____

Uge 3: Jesus var venlig

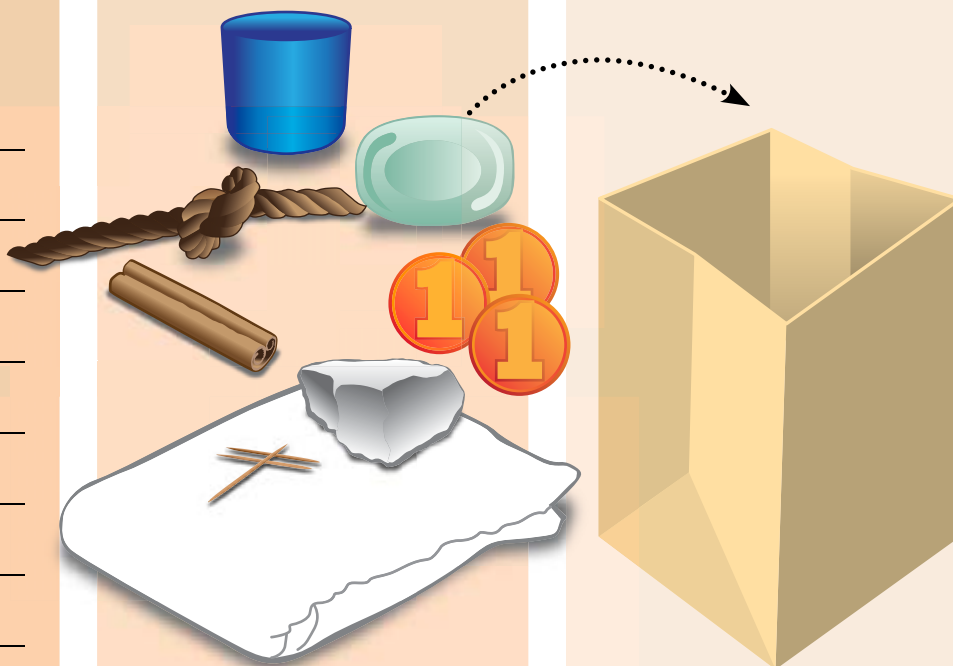
Skriftsteder: Lukas 22:47-51; Lukas 23:33-34; Johannes 19:25-27

Sang: »Han sendte sin Søn« (*Børnenes sangbog*, s. 20)

Påskepose: Læg disse ting i en pose, som du kan åbne påskesøndag. Du finder ud af, hvad du skal bruge dem til i næste uges aktivitet:

(1) tre mønter, (2) et lille bæger, (3) en tråd med knude, (4) et stykke sæbe, (5) et lille stykke rødt stof, (6) et lille kors af tandstikker, (7) hvidt stof, (8) en kanelstang eller en anden krydderistang, (9) en lille sten, (10) et sammenlagt hvidt lommetørklæde, (11) et billede af Jesus.

Hvordan kan du følge Jesus ved at være venlig?

Uge 4: Han lever!

Sang: »Mon Jesus virkelig opstod?«
(*Børnenes Sangbog*, s. 45)

Skriftsteder og aktivitet: Når du læser disse skriftsteder, så tag de ting, der passer til det, op af din påskepose.

- (1) Matthæus 26:14-15;
- (2) Matthæus 26:36, 39;
- (3) Matthæus 27:1-2;
- (4) Matthæus 27:22, 24;
- (5) Matthæus 27:28-29;
- (6) Matthæus 27:31;
- (7) Matthæus 27:59;
- (8) Johannes 19:40;
- (9) Johannes 20:1-4;
- (10) Johannes 20:5-7;
- (11) Johannes 20:10-20

Hvordan gør det dig glad at kende til Jesu opstandelse? ■

Abinadi var modig

Abinadi fortalte nefitterne, at vor himmelske Fader ønskede, at de omvendte sig. Kong Noa og hans præster ville ikke omvende sig, og de truede Abinadi. Men han adlød vor himmelske Fader og fortsatte med at forkynde omvendelse. Hvordan kan du være lige så modig som Abinadi?

En søndag efter kirke tog jeg nogle uddelingskort med hjem. Jeg havde nogle venner i skolen, der ikke var medlemmer af Kirken, og jeg ville give dem et kort næste dag. Om aftenen begyndte jeg at blive nervøs, så jeg knælede ned og bad en bøn.

Jeg fik det bedre og følte mig modigere, og næste dag gav jeg kortene til mine venner. De syntes godt om dem, og jeg blev glad for, at jeg havde givet dem kortene.

Ava M. er 8 år og fra Utah i USA

Brooks L. er 8 år og fra Florida i USA

Klip, fold og gem dette udfordringskort!

Jeg kan være modig!

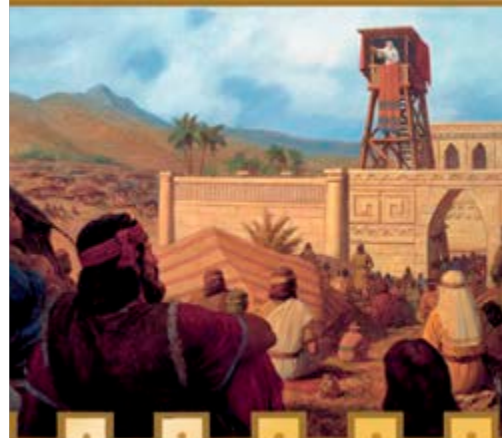
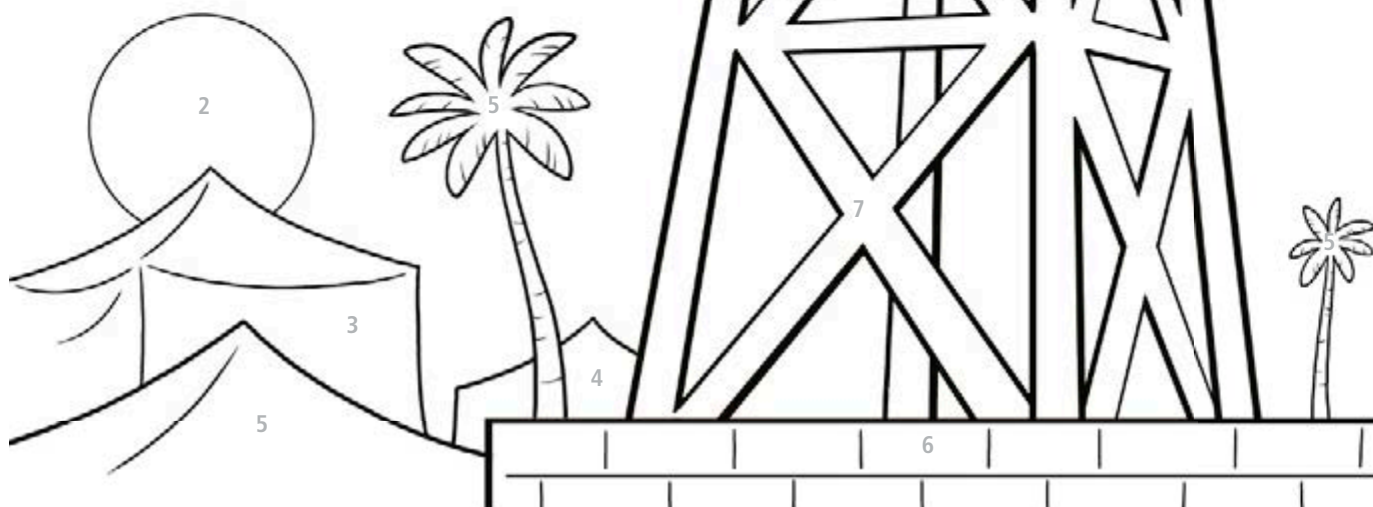
- Lær Mosija 17:9 udenad.
- Træf et godt valg – selvom det er lidt svært.
- Se kapitel 14 på videoerne om Mormons Bog på scripturestories.lds.org.
- Jeg udfordrer mig selv til at ...

ABINADI

Denne måneds skriftsteder

Når du har læst denne skriftstedsrække, kan du farve det nummererede område på tårnet!

- 1 2 Nefi 31:4-13
- 2 Mosija 2:5-9, 16-19, 41
- 3 Mosija 3:5, 8-10, 19
- 4 Mosija 11:1-3, 20, 27-29
- 5 Mosija 16:1, 9, 13
- 6 Mosija 17:1-10
- 7 Alma 11:21; 38-46
- 8 3 Nefi 11:3-11, 13-17

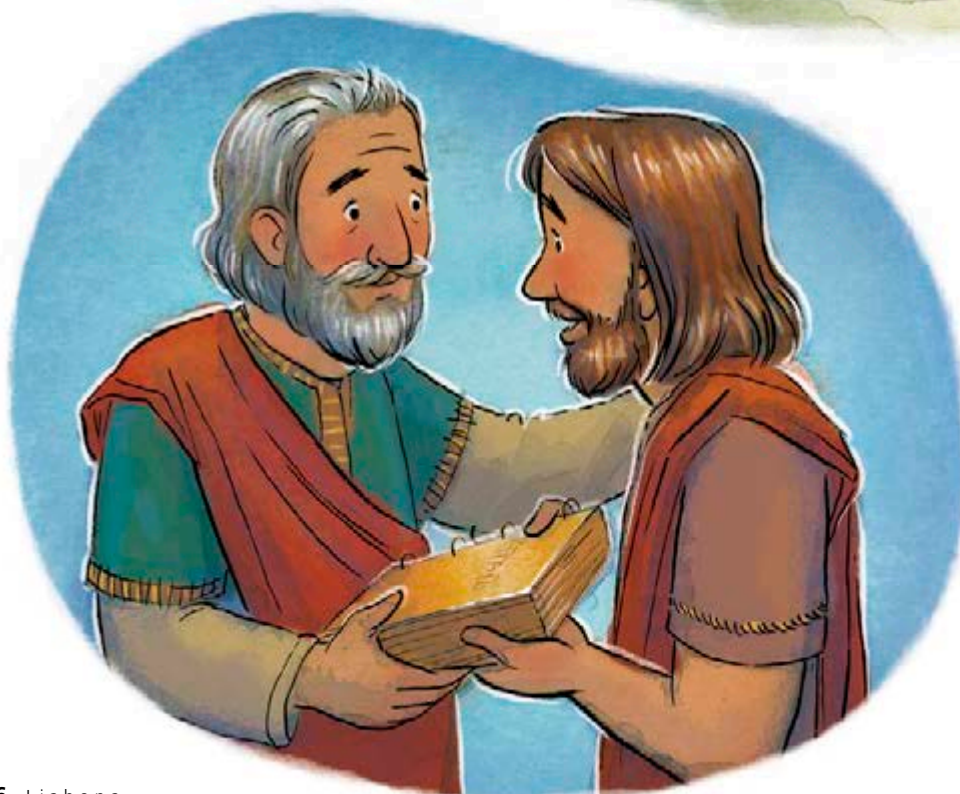
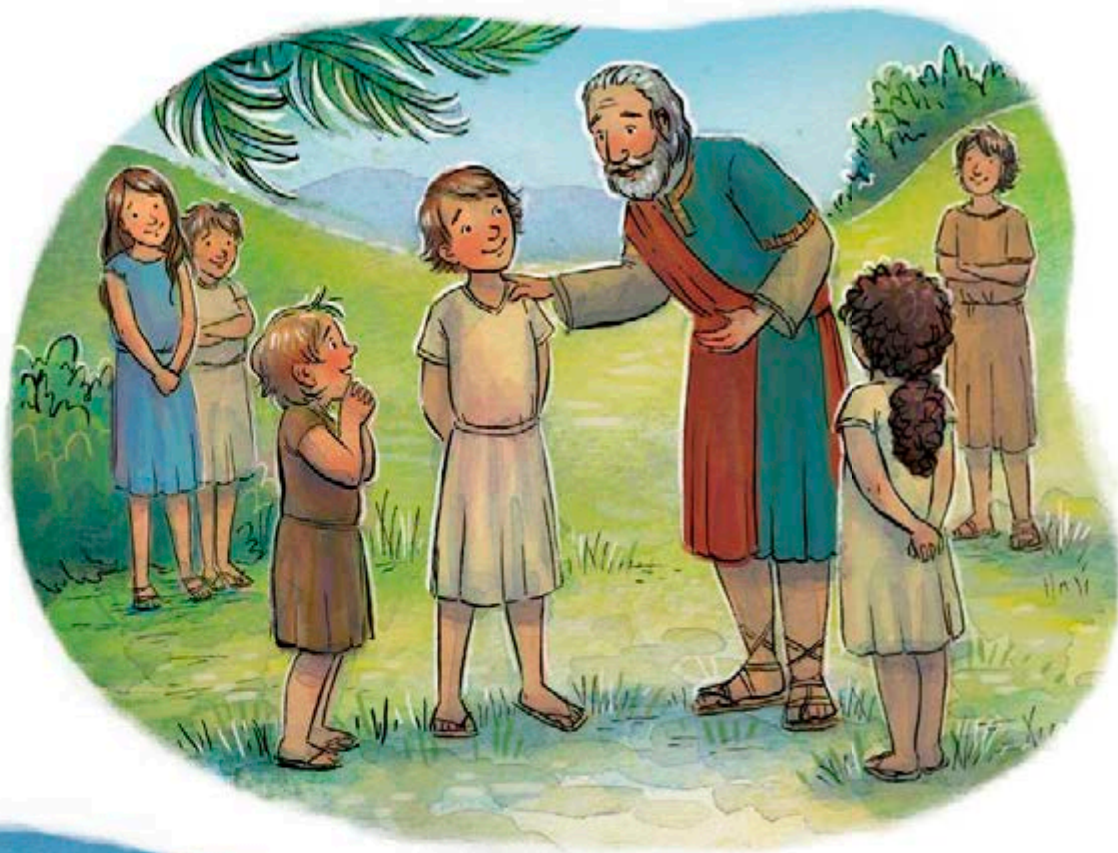

Kong Benjamins tårn

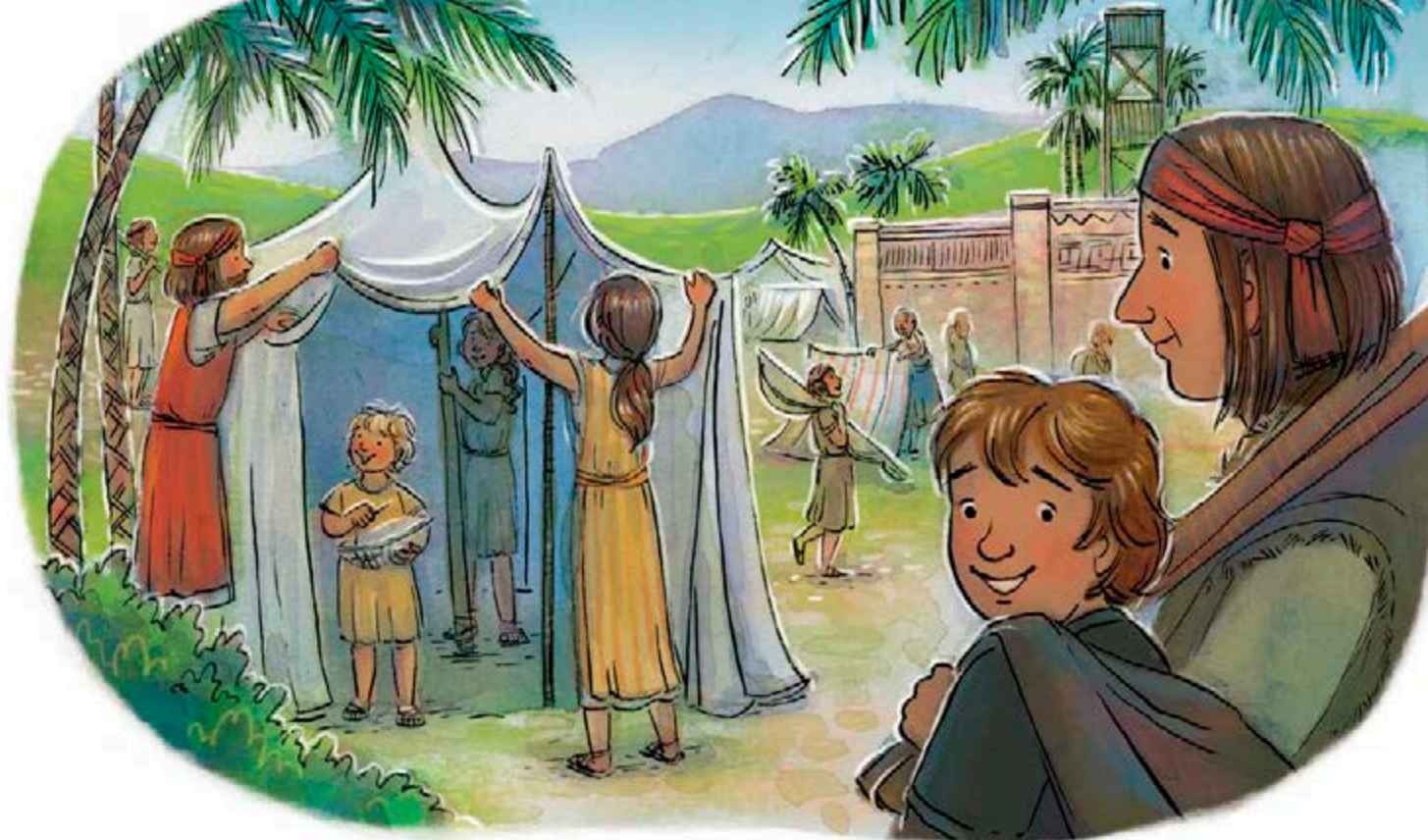
Kong Benjamin stod i et højt tårn, så han kunne tale til mange mennesker om omvendelse, Jesu Kristi forsoning og om tro på Gud. Læs mere om kong Benjamins tale i næste artikel. I dag taler profeterne til mange mennesker ved hjælp af TV, computere og Kirkens tidsskrifter. Hold øje med en ny læseudfordring i næste måned! ■

Kong Benjamin underviser sit folk

Der var engang en god konge, der hed kong Benjamin. Han lærte sit folk, at de skulle følge Gud, så de kunne leve i fred.

Kong Benjamin var ved at blive gammel. Så han gav sin søn, Mosija, skrifterne og det kompas, der blev kaldt Liahona. Han bad ham om at passe godt på disse vigtige ting.

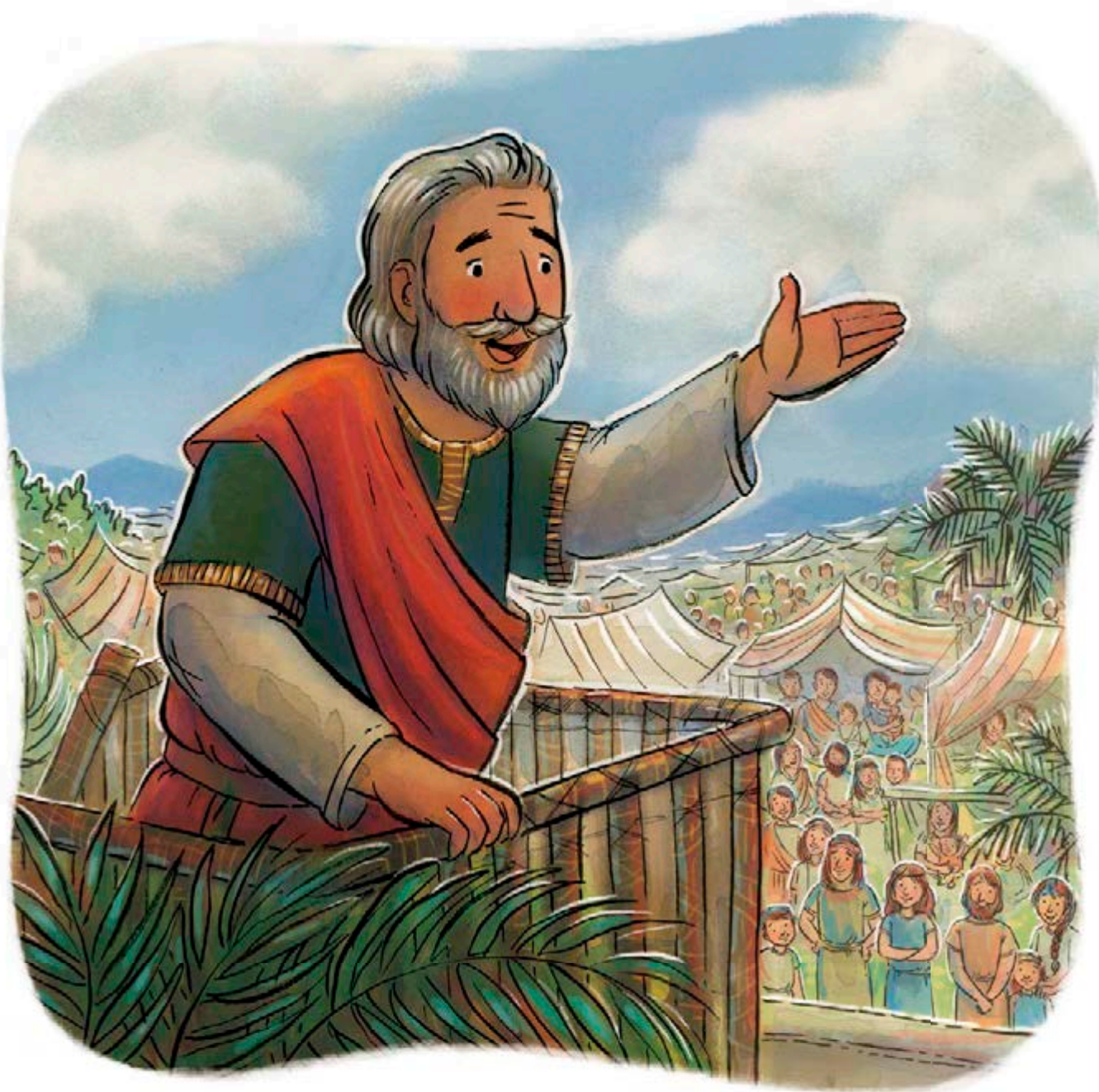

Kong Benjamin ville gerne tale til sit folk, inden han døde.
Han bad dem om at komme hen til templet.

Folket kom fra hele landet. De slog deres telte op med deres familie. Hvad ville kongen mon sige til dem?

Folket så op og så,
at kongen stod i
tårnet. Så begyndte
kongen at tale.

Kong Benjamin fortalte folket det, som vor himmelske Fader ønskede, at de skulle vide. Han fortalte dem om Jesus Kristus. Han fortalte dem, at de skulle holde buddene og hjælpe hinanden. De ønskede at blive kaldt ved Kristi navn og følge ham. Så de kunne komme til at bo hos vor himmelske Fader igen!

I dag fortæller vores profet os, hvad vor himmelske Fader ønsker, at vi skal vide, så vi kan komme tilbage til ham. ■

Fra Mosija 2-5.

Vi lytter til vores profet i dag

**Ældste
Dallin H. Oaks**
De Tolv Apostles
Kvorum

OPSTANDELSEN – BEGYNDELSEN PÅ UDØDELIGHED

Døden er ikke afslutningen på vores eksistens.

Jeg spekulerer på, om vi virkelig påskønner den enorme betydning af vores tro på en bogstavelig, altomfattende opstandelse ... Profeten Joseph Smith har sagt:

»De grundlæggende princip i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod på den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50).

Af alle glørværdige ting omkring Kristi tjenestegering, hvorfor valgte profeten Joseph Smith så vidnesbyrdet om Frelserens død, begravelse og opstandelse som vores religions grundlæggende princip ... ? Svaret ligger i den kendsgerning, at Frelserens opstandelse er afgørende for det, profeter har kaldt »den store og evige plan til udfrielse fra døden« (2 Ne 11:5).

På vores evige rejse er opstandelsen den store milepæl, der angiver slutningen på jordelivet og begyndelsen

på udødeligheden ... Vi ved også fra nutidig åbenbaring, at vi ikke uden genforeningen af vores ånd og legeme i opstandelsen kan modtage en »fylde af glæde« (L&P 93:33-34) ...

Det »levende håb«, som vi får takket være opstandelsen [se 1 Pet 1:3], er vores overbevisning om, at døden ikke er afslutningen på vores eksistens, men blot et nødvendigt skridt i den fastlagte overgang fra dødelighed til udødelighed. Dette håb ændrer hele perspektivet for livet på jorden ...

Visheden om opstandelsen giver os og dem, vi elsker, styrke og perspektiv til at udholde de udfordringer, som dette jordiske liv giver, som for eksempel de fysiske, mentale eller følelsesmæssige skavanker, som vi har med os fra fødslen eller pådrager os i løbet

af livet her på jorden. Takket være opstandelsen ved vi, at disse jordiske skavanker kun er midlertidige!

Visheden om opstandelsen giver os et stærkt incitament til at holde Guds befalinger hele vores jordiske liv. Opstandelsen er meget mere end blot det, at en ånd genforenes med et legeme, der holdes fanget af graven ... Profeten Amulet belærte: »Den selv samme ånd, som besidder jeres legeme, når I går bort fra dette liv, den selv samme ånd har magt til at besidde jeres legeme i den evige verden« (Alma 34:34) ...

Visheden om, at opstandelsen giver os mulighed for at være sammen med vore familiemedlemmer – ægtemand, hustru, forældre, brødre og søstre, børn og børnebørn – er en vidunderlig opmuntring til os om at leve op til vores familieansvar i jordelivet. Det hjælper os til at leve sammen i kærlighed i dette liv i forventning om en glædelig genforening og samvær i det næste. ■

Fra »Opstandelsen«, Liahona, juli 2000, s. 16-19.

Hvordan undgår vi at blive revet med af den stærke strøm skabt af modstanderens vind og bølger?

»Lad os være taknemlige for det gode skib Zion, for uden det ville vi drive rundt, alene og kraftesløse, kastet om uden ror eller årer og hvirvlet rundt i den stærke strøm skabt af modstanderens vind og bølger..

Hold godt fast, brødre og søstre, og sejl fremad på dette storslåede skib, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi vil nå vores evige bestemmelsessted.«

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

FØL ÅNDEN I INSTITUT

Da jeg begyndte på universitetet, opdagede jeg, at mine standarder adskilte sig en del fra kammeraternes. Jeg bad for at finde et sted, hvor jeg ikke ville føle mig så alene – og fandt det.

s.46

FOR DE UNGE

s.52

OTTE MYTER om omvendelse

Har du stadig skyldfølelser, efter du har omvendt dig? Føler du dig ude af stand til at få tilgivelse og uværdig til den? Læs denne artikel og forstå sandheden om omvendelse.

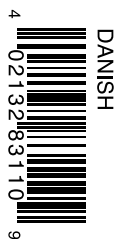
FOR BØRN

Påskens nærmer sig

s.72

Lær mere om Jesus Kristus og påskens gennem disse ugeaktiviteter i denne måned!

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE